

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

BİLEN 6
KAZANIYOR

Demirel, De Gaulle'ün Notre Dame Kilise-
sindeki cenaze töreninde hazır bulundu.
— Gazeteler —

Notre Dame'in kamburu!

*CAKEP
ZORU*

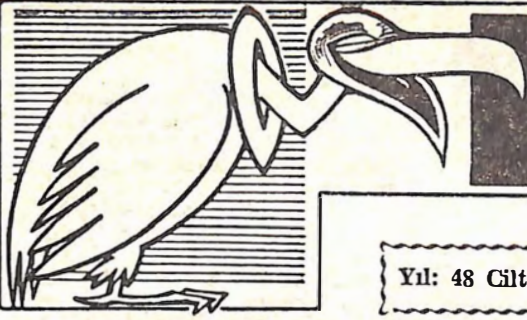
Banyodan sonra NIVEA

Cildin sağlığı, temizliği, tazeliği için...

Bazan banyodan sonra cildinizde bir eksiklik hissettiniz mi ? Yıkandıktan sonra cildinize NIVEA gerekir. Banyodan sonra bütün vücudunuza süreceğiniz NIVEA, kendinizi çok daha rahat hissetmenizi sağlıyacaktır. Yıkandıktan sonra cildin sıvı kaybını NIVEA yeniden kazandırır; ı... NIVEA cilt yapısına uygun... NIVEA'nın cilt bakımı alanında sağladığı haklı ünün nedenlerinden biri de budur.

NIVEA'nın faydalarından kendinizi mahrum etmeyiniz.

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 49 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 25 Kasım 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

Hudâ göstermesin..

ESKİ kuşaklar:

«Hudâ göstermesin âsâr-ı izmihlâl bir yerde...» derlerdi.

Yeni kuşakların anlaması için mısradaki üç kelimeyi açıklamak gerek: Hudâ, Tanrı.. âsâr, eserler.. izmihlâl, yok olma, yıkılma...

Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki, nereye baksanız «âsâr-ı izmihlâl» görmekteyiz. İlâç deseniz, fiyatlarına zam geliyor.. su, deseniz, kolera'yı hatırlatıyor.. lâğim deseniz, sokaklarda akıyor.. kokteyl deseniz, Üniversitede Molotof cinsi patlıyor.. toprak deseniz, işgal ediliyor.. anlaşma deseniz, Amerika'yla ikili anlaşmalar dâvası ortaya çıkıyor.. yol deseniz, biraderlerin yolsuzluğu konuşuluyor.. Parlâmento deseniz, mebus pazarı kurulacak mı gene? diye soruluyor.. dolmuş deseniz, kaldırılabilecek mi? diye düşünülüyor.. orman deseniz, ağaçlar yok oluyor.. dış ticaret deseniz, yılda üçyüz milyon dolar açık akla geliyor.. iç ticaret deseniz, aracı-tefecî sömürüyor.. si-gara deseniz, kaçakçılık alıp yürüyor.. tütün deseniz, ekiciler yürüyorlar.. okul deseniz, öğretmenler sürülüyor.. kredi deseniz, suüstimali çoğalıyor.. Bütçe deseniz, açık büyüyor.. çay deseniz, üretim çürüyor.. incir-üzüm deseniz, kurtlu ihraç ediliyor.. zeytinyağı deseniz, makine yağıyla karıştırılıyor.. akaryakıt deseniz, zam görüyor.. emeklilik deseniz, Sandık iflâs ediyor.. uçak deseniz, zamanında kalkmıyor.. Demir-yolu deseniz, zarar ediyor.. Karayolu deseniz, kaza üstüne kaza oluyor.. ahlâk deseniz, aranıp bulunmuyor.. fuhuş deseniz, davul zurna çalıyor.. vergi deseniz, kaçakçılık boy veriyor.. ekmek deseniz, bozuk çıkıyor.. süt deseniz, mikroptan geçilmiyor.. imam deseniz, siyaset yapıyor.. politikacı deseniz, imamlığa özeniyor.. cami deseniz, parti merkezine benziyor.. parti merkezi, komisyancı bürosu gibi çalışıyor.. elektrik deseniz, sık sık kesiliyor.. kira deseniz, ateş pahasına çıkıyor.. dâva deseniz, on yılda çıkmıyor.. İcra deseniz, yaya kalıyor.. İnfaz deseniz, af çıkıyor.. hapisane deseniz, isyan çıkıyor.. işçi deseniz, grev üstüne grev yapıyor.. Belediye deseniz, ismim var cismim yok diyor.. otorite deseniz, gazeteye kayıp ilânı veriyor.. âsâyîş deseniz, hırsızlar uğursuzlar cirit atıyor.. karakol deseniz, vatan-çâşâ dayak atıyor.. hastahane deseniz, kapısında hastalar ölüyor.. çöp-çü deseniz, kapıya uğramıyor.. bek-

çi deseniz, ortalıkta görünmüyor.. fiyatlar deseniz, başını almış gidiyor.. sinema deseniz, biletler pahalılaşıyor.. vapur deseniz, Denizyolları zarar ediyor.. köprü deseniz, üç milyar harcama yapılıyor.. araba deseniz, vapuru yetmiyor.. buğday deseniz, dışarıdan geliyor.. boraks deseniz, yabancılar elinde oyuncak oluyor.. Radyo deseniz, TRT. birbirine giriyor.. Danıştay deseniz, kararları dinlenmiyor.. takvim deseniz, durmadan yürüyor...

Ve böylece geliyoruz 1 Aralık 1970'e doğru...

Memurlar şimdi, eski dertleri yetmezmiş gibi bir de yeni derde düştüler:

— Acaba 1 Aralıkta zamlı maaş alabilecek miyim?

Bu soruya muhatap olan öfkelerini:

— Yahu, alacaksın dedik ya!

— Ya alamazsam..

— Resmen «verilecek» dendi ya!

Memur dudak büküyor:

— Dendi ama sen ona kulak asma! Bu işlerin eski ciddiyeti kalmadı artık.. ne sözün değeri var, ne yazının..

Ve zavallı memur aklının bir köşesinde papatya falı açmaya devam ediyor:

— Alacak mıyım, alamıyacak mıyım, alacak mıyım...

Personel giderlerinin zamlı tarifelerine göre altı milyarı aşip sekiz milyara doğru gittiği hesap ediliyor.

Nereden bulunacak bu para?

Kolay:

Banknot matbaası çalıştırılarak...

O zaman da fiyatlar yeniden yarışa çıkacak.. paranın değeri yeniden düşecek.. zamlı maaşlar ile zamsız maaşlar arasında bir fark kalmayacak..

Ve memur kara kara söyleniyor:

«Tad yok gecesinde gündüzünde..

Ben neyleyim bu yeryüzünde.»

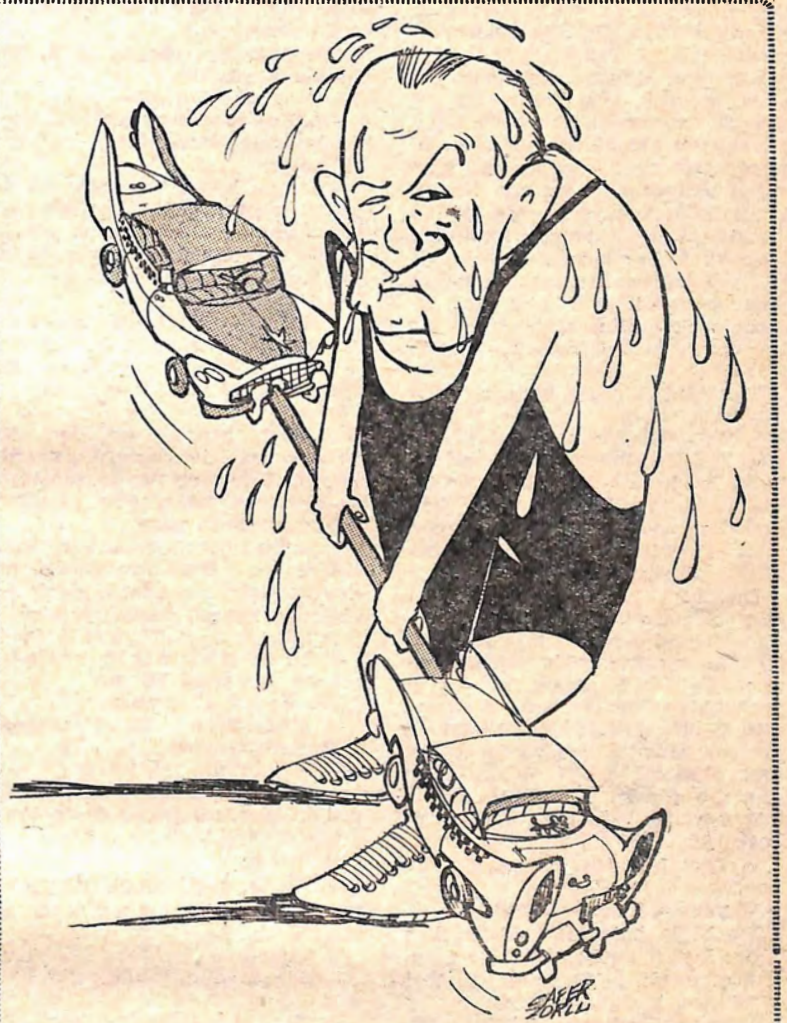
Yazımızın başında söylediğimiz gibi, âsâr-ı izmihlâl her yerde patlak verdiği için memurlarımız o kadar üzülmüyorlar. Her şeyin birden çözüldüğü yerde, her şey birden bağlanır. Memurcuklar, takvim yapraklarını her sabah Çin İşkencesi gibi teker teker koparacak yerde, umursamazlığın felsefesine kendilerini koyverip demeliler ki:

Doğacaktır sana vâdettiği günler Hakkın

Kimbilir belki yarın, belki yarından da yakın...

AKBABA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

F. Atabey — Bakalım, kaldırabilecek miyim?..

BAYRAM SAYIMIZ

Akbaba ailesi günlerce çalışarak, evinizi bayramın bütün neşesi ile dolduracak özel bir sayı hazırladı.

Bayram Sayısında :

Muzaffer İZGÜ, Vedat SAYGEL, Kenan AKINCI, Refik ERDURAN, Suavi SÜALP, Mukadder ÖZAKMAN, Örsan ÖYMEN, Sulhi DÖLEK, Fikret YILMAZ'ın en güzel yazıları..

Semih BALCIOĞLU, Cafer ZORLU, Necmi RIZA, Zeki BEYNER, Suha BULUT, Özcan YALTI'nın neşe ve espri dolu karikatürleri sizleri neşe içinde bırakacaktır.

Yine bu sayıda :

SİZİN İÇİN

Memurlar, SİZİN İÇİN... Doktorlar, SİZİN İÇİN...

Onlar yazdı, biz çizdik.

Bayramın bütün neşesi
GELECEK HAFTA AKBABA'da

Nasıl MUZAFFER İZGÜ kaçırdık

ARKADAŞIM Mümtaz'ın da bir sevgilisi var, benim de... Ama kızlar o denli fındıkçı kızlar ki, değil bize yüz vermek, dönüp bakmıyorlardı bile. Oysa ki neler yapmadık, neler... Tek kızların ilgisini çeksin diye, Mümtaz kıpkırmızı bir elbise yaptırdı, ben upuzun bir peruk taktım, olmadı. Mümtaz otomobil ehliyeti aldı, kızın kapısının önünden otomobille geçti, ben ağır vasıta ehliyeti alıp, kızımın kapısının önünden kocaman treyle geçtim, olmadı. Mümtaz, kızının kapısında Meksika usulü gitarıyla serenat yaptı, kızın babasından bir ton dayak yedi, ben tahsildar kılığına girip kızının evine girdim, ağabeyinden bir ton dayak yedim, olmadı, olmadı, olmadı...

Başladık Mümtaz'la kara kara düşünmeye:

— Ulan Mümtaz ne yapalım?
— Vallaha bilmem ki âbi, gel istersen bu kez de bizim kızın evinin önünde ikimiz kocaman treyle geçtim, ben seni döveyim şakadan, senin kızının evinin önünde kavga edelim, sen beni döv şakadan...

Yapmadık değil, bunu da yaptık... Her iki mahallede de millet pence-relere üşüşüp, polis bekçi diye bağırıyorlar, zor kurtardık tatlı canımızı... Üstelik bu arada Mümtaz'ın yanlışlıkla attığı bir yumruk benim dişime, benim yanlışlıkla attığım bir yumruk Mümtaz'ın gözünün mosmor olmasına sebep oldu... Ben dişsiz, o gözsüz, yine kahvede kafa kafaya verip, kara kara düşünmeye başladık:

— Ulan Mümtaz n'olacak sonumuz?

— Vallaha bilmem ki âbi...
Biz böyle kara kara düşünürken bizim kızları tanıyan eski bir arkadaş çıkıverdi geldi yanımıza. Bizi kara kara düşünür görünce:
— Oğlum, dedi, ben dediğiniz kız-

ların ikisini de tanırım, onlar öyle, bu yaptığınız şeylerle, yüzvermezler size. Onlar, belki bilmiyorsunuz söyleyeyim, sansasyonel şeylere önem verirler.

Mümtaz benim yüzüme baktı, ben Mümtaz'ın yüzüne:

— O da ne ki? dedik.
— Adınız gazetelere geçecek, meşhur insanlar olacaksınız...

Mümtaz:
— Bunun kolayı var ama, çok uzun yıllar ister, dedi. Şimdiden başlarız yazar olmaya, sekiz on senede meşhur oluruz amma, o zamana bizim kızlar elden gider.

Ben atıldım:
— Yağma yok, dedim, adam öldürmek, banka soymak benden passo. Zaten böyle bir şey yapsan kavuşma olanakları da kalmaz ki...

Arkadaş:
— Valahi ben bilmem, dedi. Ne yapın yapın, isimlerinizi gazetede geçirin. Amma olayın da sansasyonel olmasına dikkat edin, sonra emekleriniz boşa gider.

Başladık yine ikimiz kara kara düşünmeye... Nasıl sansasyonel bir olay yaratalım da, adımız gazete sütunlarına manşet manşet geçsin?

— Çalıştır ulan Mümtaz kafanı!
— Ah âbi çalışmıyor ki, içinde bir tek şey var, o da Seher...

Ben de bir ah çektim:
— Ah Gülseer!... Ah ulan Gülser, yaktın yıktın beni!

— Ben bittim âbi, bittim...

— Oğlum bitip tükenmekle olmuyor bu işler, bir şeyler düşünelim...

Düşünmeye başladık... Biraz sonra Mümtaz:

— Âbi be, dedi, vallaha aklıma bir şey geldi amma, olur mu olmaz mı bilmem âbi.

— Söyle ulan!

— Şey yapalım, Bölükbaşı'nı kaçıralım.

— Nee?

— Bak âbi, hem Türkiye'de bu iş ilk kez biz yapmış olacağız, gazeteciler çok önem verirler bu işe, hem de koskocaman Bölükbaşı'yı kaçıracamız, boru değil. Anlatırız âbi Bölükbaşı'ya, deriz amman âbi, yaman âbi, hal kifayet böyle böyle, ocağına düştük, bak bizden hiçbir kötülük gelmeyecek sana, misafiriniz olacaksın, deriz...

— Olur mu dersin?
— Neden olmasın? Vallaha değil Türkiye basını, dünya basını bile ilgilenir bununla. Hele Almanya basını, hele Almanya basını...

O kararlar kaktık gittik, bir oyuncak tabanca satın aldık. Amma tabanca sanki oyuncak değil, gerçek bir kolt... Mümtaz da gitti arkadaşının birinin arabasını ödünç olarak istedi. Gerçi araba her yerinden dö-külüydü ama, her halde Bölükbaşı'nın ayağını rahat rahat yerden kersdi...

Ve başladık o günü Osman Bölükbaşı'nın yolunu gözetlemeye... Alahtan şansımız yaver gidecek, Osman Bölükbaşı'yı yaya giderken yakaladık. Arabayla yanına yaklaştıktan sonra, Mümtaz:

— Kartalların babası, çok sayın Osman âbi, binmez misiniz arabamıza, sizi istediğiniz yere götürelim, dedi.

Bölükbaşı gülümsedi:
— Zaten siz hep böylesiniz, dedi. Seçim olmadı zamanlar kartalların babası, ama sandığın başına gittiğiniz zaman, babayı mabayı unuttur. Mühürü kartalın üzerine basmazsınız... Haydi bakalım, hatırlınız kırılmasın bineyim!...

Arabaya daha ilişir ilişmez:
— Dost dostun postuna, asker asker postalına bakarmış, dedi. Dostluk köprüde kalmaz, kasap kasaptan et almaz... Eti duvara vurmuşlar, salhanede koyunun boynunu, ah benim etim demiş... İyi ye-

miş, ağaçtan gülümüş, ama aptal geçmiş gitmiş...

Mümtaz:
— Âbi, dedi...
Ama duymadı ki Bölükbaşı:
— Âbi âbiyi bilmez, sâbi Kâbe'yi bilmez... Dilsizin dili dönmez, kurbağanın yüzü gülmez, her kuşun eti yenmez...

Fısıldadım Mümtaz'ın kulağına:
— Ulan yoksa çaktı mı dersin?
— Ne bileyim, dedi.

Araba olanca hışıyla, Mümtaz'la daha önceden anlaşmış olduğumuz bağ evine doğru gidiyordu. Bu kez ben:

— Bak Osman âbi, dedim...
— Osman Osman'a varmış, yağmur tufana varmış, aptal kızı kendini dünya güzeli sanmış...
Baktım olacak gibi değil, tabanca-yı çıkarıp alına dayadım. Tabanca-yı görür görmez, güldü:

— Biz İsmet Paşa'dan korkmadık, tabancadan mı korkacağız, dedi. Tabancanın kabzası tetiğinden ağır, görelim bakalım, el mi yamanmış, bey mi yamanmış? diye sözünü birtirdiğinde, bu kez Mümtaz:

— Şimdi şey âbi, dedi...
— Şey! şeyin yanına koymuşlar, bir şey etmemiş, keli kele kaşıttır-mışlar neşelenmemiş...

Sanki tabancayı biz çekmemişiz, ortada hiçbir şey olmamış gibi, birden:

— Bakın çocuklar, Millet Partisi-nin işareti kartaldır, biz ötekilerle birleşsek de birleşmesek de siz yine kartalın üstüne basın mühürü... Müsaade buyurursanız ben şurada ini-vereyim! dedi.

— Hayır, dedim.
— Hayırdan hayır doğar, yokuş-tan bayır doğar, sağırdan da sağır doğar... Niye inemiyecemmişim?

Mümtaz:
— Biz sizi kaçırdık âbi, dedi.
— Oğlum, dedi bugünlerde memlekette kaçırılan o denli çoğaldı ki, gerçekten kim akıllı, kim deli belli değil... Müsaade buyurursanız, fıkrada olduğu gibi, bir gün akıllılar tumarhaneyi geziyorlarmış...

Başladı bu kez bir deli fıkrası anlatmaya. Onu bitirdi, başka bir deli fıkrasına geçti, onu bitirdi başka bir deli fıkrasına... Bir ara Mümtaz direksiyona hâkim olamayınca:

— N'oluyor Mümtaz? dedim.
— Sapıtıyorum galiba âbi, dedi.

— Dikkat et, dedi Bölükbaşı... Da-ha bu baş, çok dosyalar düzenleyecek, çok bavul bavul vesikalar top-layacak... Müsaade buyurursanız, buraya dek gelmişken şu tarafa sa-palım, orada emanet deposunda be-nim sekiz bavul vesikam olacaktı, onları alverelim...

Tabancayı tekrar dayadım alına. Şöyle bir baktı:

— Bana bakın, dedi, siz muhale-fetten değilsiniz ya?

— Ne muhalefeti âbi?

— Süleyman Demirel taraftarı, İs-met Paşa taraftarı, ötekilerden... Çünkü benim için ne kadar parti varsa, ister iktidarda olsun, ister olmasın, muhalefettir...

— Katiyyen, dedim.

— İyi öyleyse, dedi, unutmayın ha, Millet Partisinin işareti kartaldır, mühürü kartalın üstüne basın!...

Mümtaz:
— Yahu Osman âbi, bizim derdi-miz başka, dedi. Bizim sevdiğimiz kızlar var...

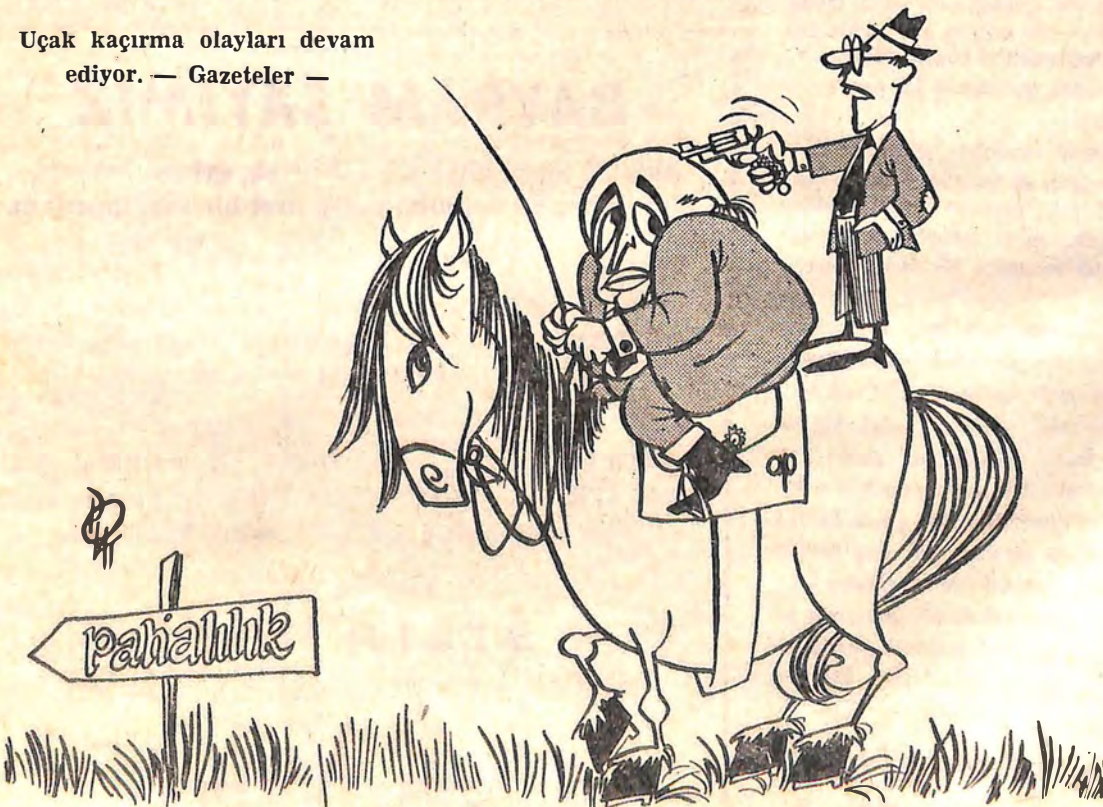
Hemen alıverdi Bölükbaşı sözü:
— Kız kısmı taş benzer, güzeli-den akan yaşa benzer, iyi diye alır-sın, sonra maşa benzer...

— Eyvah, dedim Mümtaz'a, ulan kaptırdın yine lafı...

Döndüm Bölükbaşı'na:
— Âbi, dedim, bu kızlar, gazetele-re sansasyonel bir olayla adımızın geçmesini istedikler, biz de...

— Bir gün bir gazeteci, bir gaze-tecin yanına gitmiş... Arkadaş de-miş, sen haber bulamadığın zaman, nasıl uydurursun haberi, demiş...

Uçak kaçırma olayları devam ediyor. — Gazeteler —

— Çek, ucuzluğa!..

— Fena dağıttım... Birleştirmem imkânsız!..

teki gazeteci de, sonradan gelen gazeteciye demiş ki...

Bu kez Mümtaz bana:
— Şıştın mı? dedi.

— Ulan bir anlatabilsek be derdimizil!..

— Dünyada dertsiz insan olmaz, dermansız dert bulunmaz. Derdi derde yüklemişler, alttaki dert sen benden ağırsın demiş. Altteki derdi üstte çıkarmışlar, bu sefer öteki sen benden ağırsın demiş. Ekmeği okkaynan ölçerler, kitabı sayfaynan ölçerler, ilmi de kafaynan ölçerler... Aç koma hırsız edersin, çok söyleme yüzüstü edersin, yolma tüyünlü tüysüz edersin... Kapıda tokmak, askerlikte ahmak, ahçılıkta yamak... Bunların hiçbirini olmayasın, sonra şaşar insanın habibi!..

Çok şükür bağ evine vardık. Tabancayı tekrar dayadım alnına:

— Haydi inelim âbi!..

— İnelim tabii, müsaade buyurursanız inelim... Biz inmeye de, çıkmaya da alışkınız... İnsan bir kez koltuktan düşmeynen, düşmüş sayılmaz, kol kırılmakla ölmüş sayılmaz... Bir gün bir çoban dağda gezirken...

Girdik bağ evine... Ulan bir anlatabilsek derdimizi be!.. Çoban fıkrası bitti, geçti çerçi fıkrasına, çerçi

fıkrası bitti, geçti celep fıkrasına... Bunlar bitti, bu kez elini cebine atıp bir tomar kâğıt çıkarıp okumaya başladı...

— Osman âbi, şey be âbiciğim, hayatımız, geleceğimiz, mutluluğumuz sizin elinizde âbiciğim...

— Mutluluk Mut'dan gelmez, erik sürgünü duttan gelmez, sözünü bilen insanın başına hiçbir şey gelmez...

— Ne diyor Mümtaz?

— Ne biliyim ki, erik gelmez, dut gelmez diyor...

— Yahu bir anlatabilsek derdimizi...

— Konuşturmuyor ki oğlum bizi!.. Baksana, şimdi de iç cebinden bir kâğıt çıkarmış, bağıra bağıra onu okuyup duruyor...

— Yahu dayayalım tabancayı, diyelim diyeceklerimizi bir bir!..

— Al da, de!

Mümtaz tabancayı eline aldı, geçti Osman âbinin alnına dayadı:

— Âbi, dedi, biz seni kaçırdık...

— Otur otur, müsaade buyurursanız o işi sonra konuşalım, şimdi sen beni dinle... Bak, zamanında bir yağcı varmış... Bunun karşısında da bir yağcı varmış... Padişah bir gün tebdili kıyafet eyleyip, bu katık pazara çıkmış...

Halk güldürüsünün en büyük temsilcisi
Meşhur İskender Mizahçısı (Şubemiz yoktur)

SUAVİ SÜALP

Tekrar Akbaba sayfalarında (Hayret!)

Uzun ve ebedi bir geziden dönen üstad «Tekrar yazmaya karar verdim» dedi!

İŞTE

Gelecek haftadan itibaren onun neler yazacağını aşağıda bulacaksınız...

- * HER ÇEŞİT ALIŞVERİŞ — BORSA — PİYASA.
- * RUHİ VE BEDENİ KONULAR.
- * MEŞHUR MİKROPLAR!
- * YUMURTA NASIL KIRILIR?
- * TERBİYEMİZİ BOZMAYALIM!
- * AŞK VE İŞ MEKTUPLARI — DAMGA PULU — TEKEL.
- * SİNEMA — EĞLENCE — TİYATRO — GAZİNO — FİKS MENÜ 60 T.L.
- * NEDEN MEŞHUR OLUYORLAR YÂ RABBİM!
- * SİZ DE BİR İNSANSINIZ HER HALDE!
- * MOTOR VE TRAFİK (En son yeniliklere göre).
- * TİPİNİZİ TARİF EDEYİM!
- * GİZLİ İSTİHBARAT — HABER ALMA — HAVA DURUMU.
- * BU HAFTA NEREDE BULUŞALIM?
- * HOVARDALIK DERSLERİ.
- * AHLÂKİ VAZİYETLER.
- * GELİN, RUHİYİ ÇAĞIRALIM.
- * EN SON DURUMLAR.
- * JAPON FALI (Telvesiz).
- * NİKÂH — NİŞAN — DÜĞÜN — BOŞANMA — ZİNA.
- * BOB — HOP — FOLK MÜZİK.
- * MODA — TABİİ SODA.
- * MAYDANOZUN FAZİLETİ.
- * GENÇ KIZLARA BABAYANI ÖĞÜTLER!
- * VE AYRICA HER OKUYUCUYA AĞIRLIĞINCA ESPRİ!..

Size tekrar yaşamının tadını tattıracak bu sayfayı

SUAVİ SÜALP

ile birlikte bekleyiniz.

(Her semte otobüs temin edilmiştir.)

O g'ünü akşama doğru Mümtaz iyiden iyiye sapıtmaya başladı. Bir Osman âbi anlatıyordu fıkra, bir Mümtaz, bir o, bir o... Sonunda ikisi birden anlatmaya başladılar... Devrîsi günü ben de katıldım aralarına, üçümüz üç yandan başladık anlatmaya, bağırma, çağırma...

O sırada oradan geçmekte olan bağ bekçileri, kapıyı açıp da, bizi, üçümüz üç yandan nutuk çekerken gördünce, adamlar yavaşça kapıyı kapamışlar, dosdoğru karakola gidip haber vermişler...

Akşama doğruydı, bir cankurta-ran arabası durdu bağ evinin önünde... İlk üçümüzü birden tıkmak istediler arabaya, sonra Osman âbi'yi tanıdılar:

— Bu olamaz amma, siz ikiniz mutlaka delisiniz, dediler ve bizi bindirdikleri gibi hastaneye götürdüler...

İşte böyle, Osman Bölükbaşı'nı kaçıralım derken, biz iki arkadaş kaçırdık, iyi mi?

Muzaffer İZGÜ

Uçak kaçıran Leylâ Halid evlendi. — Gazeteler —

— Balayını hangi uçakla emredersiniz şekerim?!

Almanlar mı, Japonlar mı?

BANDIRMALI Ali, Cemal'e:
— Ben de bir fotoğraf makinesi aldım, dedi. Japon malı... Kardeşim, herifler bir makine yapmışlar ki, aklın anırır.
— Allah Allah!
— Herbir şeyi otomatik. Meselâ bir yerde resim çekeceksin. Makine sana söylüyor: «Çekme lan hıyar. Işık az.» diyor.
— Yok yahu! Konuşuyor demek...
— Konuşur mu be?! İçerde kımız bir uyarma lâmbası var, o ya-nıyor. Sen de bunun üzerine ya res-mi çekmekten vazgeçiyorsun, ya da flaş kullanıyorsun.
— Ulan, şu Japonlar amma ilerle-di.
— Şunun şurasında savaştan çık-tıkları da kaç yıl oldu...

Cemal Hüseyin'e:
— Gözümle gördüm yahu, ne at-ması?! dedi. Bandırmalı almış. İ-nanmıyorsan, gider bakarız.
— Macar'ın kiracısı?
— He... Bin kron saymış ama, Türkiye'de su içinde beşbin papeli var. Görsen, fotoğraf makinesi de-mezsin, insan dersin. Işık kötüyse, ihtar ediyor: «Boşuna çekme. Sonra moralin bozulur, bana küfredersin.» diyor. «Fakat ille çekeceğim dersen, lâmba kullan.» diyor.
— Vay canına!... Ne malı? Alman malı mı?
— Japon...
— Onlar yapar, arkadaş. Öyle oyuncaklı zimbirtılarda üstlerine yoktur. Bak namussuzlara!

Hüseyin, Özer'e:
— Fotoğraf makinesi artık insa-nın esiri değil, dedi. Yerinde dayat-masını biliyor. Dahası var: Kendi-sine küfretmiyor bile. Küfrettin mi, «Benden iki misli!» diyor. Böy-le de gururlu bir meret. Sonra res-mi isterse çekiyor, istemezse çek-miyor. Dalgasını saran hava var, sarmayan hava var. Meselâ karanlık hava, en zıddına giden şey. «Yanında el feneri yoksa, hiç zorlama, resml almam.» diyor.
— Makine?
— Makine ya... Ama bir şeytan

şey ki, insanın kucağına oturmasını bildiği kadar, insan kendi kucağına oturmasını da biliyor.
— Akla zarar. Sen kendi gözünle gördün mü?
— Görmeye ne lüzum var. Vitrin-lerde dolu. Bin kronu bayıl, al. Ja-ponya'dan yeni geldi. Hattâ bizimki-lerden biri almış ya, çocuğun adım unuttum.

Özer, İlhan'a:
— Bin krona makine değil, sanki insan alıyorsun, dedi. Akıllı, hassas. Memur kızları gibi de nazlı. Herbir havadan hoşlanmıyor. Gökte kara bulutlar varsa, rest çekiyor. «Bu ha-vada beni dışarı çıkarma. Yağmur yağacak. Islanırsam paslanırım.» di-yor.
— Yok yahu!...
— Yoksa almışlar... Bir de her ö-nüne gelen manzarayı çekmiyor. Be-ğenecek ki, çeksin. Beğendi mi de, mum ışığı bile yetiyor.
— Vay anasına!... Zaten fotoğraf makinesi denince, Almanların elini tutacak millet yoktur.
— Japonlar onlardan da ileri.
— Kiliim?! Boşversene!... Japonya, Almanya'dan sonra gellir. Bugüne ka-dar Almanları geçen olmadı.
— Oğlum, bu dediğim makine, Ja-pon malı.
— Yooo!
— Elbet!
— Öyleyse bugün yapmışlar onu. Çünkü düne kadar Almanlar baştay-dı.
— Ne bugünü, ne dünü; makine bir aydır piyasada.
— Olmaz öyle şey. Ben niye duy-madım?
— Sen onu kendine sor, dangalak. bana ne soruyorsun?!

— Ama içime de doğmuştu. «Bu Japonlar, bugün yarın Alman'ları ge-ride bırakır.» diyordum.
— O iş, geçen ay oldu.
İlhan, Bahattin'e:
— Japonlar, dedi, bir fotoğraf ma-kinesi bulmuşlar; verilecek pozu kendi ayarlıyor.
— Nasıl, nasıl?
— «Şöyle otur, böyle otur.»
— Yok, rahatım iyi böyle. Sen de otursana. Sancın tutmuş gibi ne do-laşıyorsun?
— Yahu, bunu ben söylemiyorum, makine söylüyor.
— Yuttuk. Ulan, benim kulaklarım armut mu topluyor?! Ne makinesi, sen söyledin!
— İyiye kerizleştin be! Deminden beri başcavuşun beygiri mi yelleni-yor?! Fotoğraf makinesinden konu-şuyorduk ya.

— Sahi yahu, kusura bakma. Az önce sen Japonlar bir fotoğraf maki-nesi bulmuşlar deyince, kafam dal-dı. Benim makine olmasın diye dü-şündüm. Hani o kaybolan kutu ma-kine... Nerde bulmuşlar? Parkta mı?
— Hayır, çarkta... Oğlum, ben öm-rümde senin kadar dalyaparak adam görmedim. O bulmak, senin dediğin bulmak değil, icat etmek, buluş.
— Hay Allah, ben de ne sandım... Nasıl bir makine dedin?
— Pozları kendi ayarlayan soyun-dan... Hoşuna gitmeyen poz oldu mu, kilitleniveriyor. Artık tek par-çasını oynatabilene aşkolsun. Onun için söylediğini dinleyeceksin. «Kilo-tun gözüktüyor. Malak gibi oturma.»
— Yok be, hani?! İşletiyorsun. Pantolonun önü kapalı. Yengeye kar-şı ayıp kaçtı diye korktum.
— Yeniden başlama. Bunu resim çekerken makine söylüyor.
— Haaa!...
— Ha ya, dangalak! Babanın çat-lak plâğı gibi yüz kere tekrarlayaca-ğız.

Bahattin, Rasim'e:
— Ağbl, dedi, Müslüman ülkeler için özel bir fotoğraf makinesi ya-pılmış. Katiyen ahlâka aykırı resim çekmiyor. Sana lâp diye söylüyor:

«Eteğini indir. Göğsünü kapa. Başı-mı ört.» diyor. Bunlar yapılmadı mı, imkâm yok çalışmıyor.
— Sahi mi yahu? Nasıl oluyor bu?
— Film makaralarının üstünde bir sürgü var, ağbl. İşte o, kendi kendi-ne sürgüleniyor.

Rasim, İsmail'e:
— Kadın çirkin mi, hiç zahmet e-dip makineyi kurcalama. Anadan doğma soyunsa da hava! Sürgü ini-veriyor. Arkasından ihtar: «Güzel bir parça getir de, yüzümüz gözü-müz açılsın. Öylesi, çarşafı da ol-sa, makbulümüz.» diyor.
— Yok deve!
— Vallahi yahu!... Dediğini dinle-mezsən, öldür Allah iş yapmıyor. A-ma güzeli de daha uzaktan gördü mü, sürgü hemen harekete geçiyor ve âlet çalışmaya başlıyor. O zaman da makaradaki filmi boşaltmadan durmuyor.
— Breh, breh!... Yahu, bu fotoğ-raf makinesi mi, insan mı?

İsmail, Vural'a:
— Nerde çıplak bir kadın var, sa-na o saat haber veriyor, dedi. «Koş, orda ikimize de iş var.» diyor. Elbi-selinin itibarı sığın tabii. Röntgencl gece kuşlarına gün doğdu.

Vural, Ahmet'e:
— Küçük fotoğraf makinesi, o lângırtı röntgen cihazlarına duman attırarak, dedi. Çünkü elbise filân dinlemiyor. Yâni iç organlarının fil-mi mi alınacak; hiç soyunmayacak-sın. Üstünde ceket, palto, şemsiye varmış.. bunlar vız geliyor.
— Allahakına!...
— Vallah!
— Bu makine, sokakta da iş görü-yor mu?
— Elbet. Bildiğimiz fotoğraf maki-nesi gibi yahu.
— Fena.
— Neden?
— Yahu, o zaman mahremiyet di-ye bir şey kalmaz ki... Ve de çok cinayet çıkar. Adam, kalkıp ananın, bacımın resmini çekerse, ben ken-di hesabıma tabancaya asılırım.

Ahmet, Saim'e:
— Gümrüklerde kullanacaklarımı. Hudut kapısına bir otomobil geldi, değil mi, onun neresine ne gizlendi-yse meydana çıkacak. Bu makine, in-sanlarla hayvanların içlerine saklan-mış şeyleri de buluyor. Yâni, bir çe-şit, içimizi okuyacak.
— Yandık desene!
— Boşversene. Onu kullanacak o-lan, insan be! Biraz yedirdin mi, ta-mam. Ha, makineyi makine kullanır-sa, hakkın var. Zira makineye rüş-vet diye vida mı vereceksin?! Aslm-da onun da çaresi yok değil. Maki-neyi kullanacak olan makineyi mut-laka bir insan kullanır.
— Ya onu da makine kullanırsa?
— Olsun. Hiç değilse, bu makine zincirinin sonunda bir insanoğlu bu-lunacaktır.
— Kimler yapmış bunu?
— Almanlar galiba.

Saim, Bandırma'lı Ali'ye:
— Yarım saatir fotoğraf makine-ni öve öve bitiremedin, dedi. Anla-dık, Japonlar, usta. Usta ama, art-larını yırtırsalar, Almanlara yetişe-mezler. Senin makine bir şey mi; Al-manlar bir makine yapmışlar, insa-nın fikrini okuyor... Havacılığa kul-lanılacak. Uçak kaçırana karşı... Daha hava alanındayken yolcuların niyetleri öğrenilecek. Abbaslar uça-ğa, cambazlar kodese...
— Bak sen!
— Öyle işte.
— Ben de Alman malı bir fotoğ-raf makinesi alacaktım ya, tezgâht-a-rın genesine kapıldım. Bir müşteri bul da, benliğini okutalım. Beyyü-ze veririm. Halbuki bine patladım. Bu işi yap, sana bir şişe rakı var.

Açılan çöp fabrikasında nargile sistemi uygulanıyor. — Gazeteler —

Yazısız

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Yalçın KAYA

SİZİN İÇİN

HIÇ OLMAZSA...

Memleketinden kalkmış, bizde okuyan öğrencinin durumunu öğrenmek için Bandırma'ya gelmişti.

- Bir arkadaş:
— Haylaz, dedi.
Bir diğeri:
— Geç anlıyor, dedi.

Adamcağız üzgündü, perişandı. Ne diyebileceğini bilemiyor, ellerinin arasına aldığı kasketini didikleyip duruyordu. Öğretmenleri şikâyetçiydiler. Zaten iki senelikti çocuk. Ümit yoktu.

Son bir gayretle öğretmenlere döndü:

— Hocam be, dedi, biliyorum okumayacak benim bu oğlan. Ama ne kaldı şurda... Biraz o gayret etsin, biraz siz yardım edin, bitirsin şu okulu.

— Canım, dedi bir öğretmen arkadaş. Derslerine gereken önemi vermeyen böyle bir öğrenci, okusa ne olur?

Adamcağız büküdü boynunu:

— Hiç değilse sayenizde sizler gibi bir öğretmen olur!

Güner ÖZSÜLE
Bandırma Lisesi
İngilizce Öğretmeni

KOPYA

İmtihan odasına giren öğrencilerin biri kız, diğeri oğlandı. Öğretmen ikisine birerden sordu:

— Memelilerde kaç terbezi vardır?

Kız öğrenci daha atik davranıp cevabı verdi:

— İki tane vardır efendim.

Öğretmen:

— Sağdaki mi, soldaki mi büyüktür? deyince, oğlanın, elini pantolonunun cebine soktuğunu gören kız:

— Öğretmenim, diye şikâyeti bastı. Arkadaş kopya çekiyor!

Nurl BİLGİN
Pendik/İSTANBUL

OKUL NEYE DENİR?

Koşulları çok ağır bir köyde öğretmenlik yapmam gerekiyordu. Eski okul yıkılmış olduğundan, Osman'ın ahırdan bozma evinin bir odasında ders yapıyorduk.

Yurttaşlık Bilgisi dersinde «Okul» konusunu işliyorduk. Hemen önümdeki öğrenciye sordum:

— Okul neye denir?

Çocuk tereddüt etmeden cevap verdi:

— Osman'ın duvarları çatlak odasına!..

Ferhan ERCAN
Çalyer Köyü Öğretmeni — Kandıra/İZMİR

ÖĞRETMENLER - ÖĞRENCİLER

— «Öğretmeni candan dinler, öğreniriz neler, neler!..»

İKİSİ DE YAZI DEĞİL Mİ?

Dersimiz boştu. Edebiyat'tan bir şiiri kendime çalışırken bir arkadaş geldi, elindeki kâğıdı uzatarak:

— Şunu Tercüman'ın İnci'sine göndereceğim, dedi. Fakat bilirsin yazım güzel değildir. Sen yazar mısın?

Elbet yazardım, ne olacak?

Kâğıdı aldım, şunları yazmıştı arkadaş: «Yazımdan karakterimi öğrenmek istiyorum. Bu isteğimi yerine getirirseniz, çok memnun olacağım. Teşekkürler!..»

Uğur TUNÇDEMİR
Mithatpaşa Kız Lisesi — SAMSUN

ANLAMIŞLARDI

Okula yeni başlayan küçükleri sraya sokmaya çalışıyordum. Karşılarına geçtim:

— Öndeki arkadaşınızın tam arkasında duracaksınız, dedim. Kimse beni görmesin! Bir kaynaşma oldu. Baktım, söylediklerimi

hemen anlamışlar, beni görmemek için gözlerini yummuşlar! Mehmet Ali NALBANT

Çoğuş Köyü Öğretmeni — Çal/DENİZLİ

CÜMLE NASIL KURULUR?

İlk ve orta dereceli okullarda, Türkçe dersinde öğrencilerin bilmedikleri kelimeler sözlüklerden buldurulur, sonra iyice anlaşılmasını diye cümlede kullanılır.

Sözlükten «Hostes» i buldum:

— Uçak, otobüs ve benzeri taşıtlarda yolculara hizmet eden kadın görevli, diye karşılığını okuduktan sonra, sıra cümlede kullanmaya geldi.

İlk parmak kaldıran, babası Almanya'da çalışan Ahmet oldu. Ve kurduğu cümleyi bir solukta okudu:

— Babam, hostese binerek Almanya'ya gitti. **Mehmet Ali NALBANT**

Çoğuş Köyü Öğretmeni — Çal/DENİZLİ

KÖYÜN OKUMUŞU

Her kötülüğün cehaletten ileri geldiğini söyleyen, köyde açılan okuma kursuyla dünyanın değiştiğini her fırsatta belirten Zühtü ağayla tarlaya gidiyoruz. Zühtü ağa körkütük sarhoş. Radyosu elinde, tabancası belinde, kafası yerinde!

Bir ara yoruluyoruz. Ağa radyoyu açıyor, çok kıvrak bir türküyü okuyan kadın sanatkarın sesi duyuluyor:

«Yumurtanın kulpu yok, gözlerimde uyku yok; Sür gemici gemini, hiç kimseden korkum yok!»

Zühtü ağa irkiliyor, eli hiddetle beline gidiyor, yeni bir türküyü başlayan kadın sesini karşısına alıp şöyle diyor:

— Demek meydan okuyorsun!... Ula kan-cık benden de mi korkmuyorsun?

Ateşliyor tabancayı! Dan... Dan... Dan!... Ve radyo darmadağan! **İlhan BİRLİK**

Devrim Öğrenci Yurdu
Vezneciler/İSTANBUL

DÖRDÜNCÜSÜ

Ticaret Bilgisi dersinde yazı makinelerinin çeşitlerini anlatıyordum:

— Yapılışları ve kullanılışları bakımından yazı makineleri başlıca üç gruba ayrılır, dedim. Özel, portatif ve normal yazı makineleri...

Açıklamayı yaparken, sınıfın gerilerinden gelen bir tıkırtı ile dersi kesip, sıranın üzerinde oynattığı parmaklarıyla daktilo sesi çıkaran öğrenciye sordum:

— Senin makinenin grubu ve markası?... Utanan öğrenci tıkırtıyı keserken, başka biri cevap verdi:

— Anormal yazı makinesi!

Nail Tekin ÖNDER
Alsancak Ortaokulu Fen Gr. Öğ. İZMİR

SİZİN İÇİN sayfasında yayımlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA aboneli olacağını açıklar, espri dolu yazılarını bekleriz sevgili okurlarımız.

Bir dahaki sefere... Vedat Saygel

BEYEFENDİ ve beraberindekiler şiddetli alkışlar arasında arabalarından inerken, çevre köylerden seçilip ilçeye getirilen karşılayıcıları yönetmekle görevli olanlara, parti başkanı son talimatı veriyordu:

— Bir karışıklık çıkmaması için gözünüzü dört açın, diyordu. Nasıl hareket edileceğini iyice bellediniz değil mi?

Üç gündür yat-kalk taliminden pantolonunun dizleri patlamış olan muhtar:

— Meraklanma, dedi. Gece düşümden bile beyefendiyi karşılıyorum. Şimdick önce Belediye Başkanı yatacak ayaklarının dibine. Onun ardından sen, senin ardından ben...

Mahşer yerini andıran alanda beyefendi omuzlarda, başından çıkardığı şapkasını sallayıp duruyordu.

— Yok, dedi parti başkanı. Zehirlenmiş gibi hepimiz üstüste düşmeyeceğiz. Belediye Başkanı yatmaya cak.

— Biliyom canım, o bize «Yat» komutu verecek.

— Hay Allah!.. Komut vereceğini de nereden çıkardın?

Yaklaşan kalabalığa bakıp, yapılacak hareketleri yıldırım hızıyla tekrarladı:

— İyice tanımadığınız kimseyi, beyefendiye yaklaştırmayacaksınız. Özel görüşme yapmak isteyen engel olacaksınız. Yani hep bizden olanlar saracak çevresini. Önce Belediye Başkanı bir «Hoşgeldin» konuşması yapacak, sonra resmi zevat elini sıkacak. Daha sonra ben ellerini sıkıp, yanaklarını öpeceğim. Ancak parti binasına doğru gidilirken sıra size gelecek. Deve kesilene kadar duracaksınız. Kesim bittikten sonra sen, herkesin duyabileceği bir sesle, «Allah seni başımızdan eksik etmesin» diye bağırarak yatacağın ayaklarına! Bir şey söylerse, cevap vereceksin, söylemezse ilâhiler okuyarak peşinden gideceksin. Haa, sizinkilere söyle, şayet halktan biriyle konuşmaya kalkar, bazı şeyler sorarsa, «Yok» kelimesi kullanılmayacak, tamam mı? Beyefendinin en kızdığı şey, «Yok» denmesidir. Haydi bakalım!

Bu konuşma sırasında beyefendi omuzlardan inmiş, karşılayıcıların alkışı dinmişti. Hattâ Belediye Başkanının «Hoşgeldin» konuşması bile bitmişti. Bir taraftan parti binasına doğru yürüyor, bir taraftan beledienin çalışmaları hakkında başkanndan bilgi alıyordu. Yapılan hizmetleri duydukça yüzü aydınlanıyor, yüzü aydınlandıkça halkla konuşmak istiyordu.

Saygıyla ellerini oğuşturarak Belediye Başkanı:

— Hay hay efendim, diyordu. Ama önce partiye buyurup biraz dinlenseniz...

— Gideriz... Oraya da gideriz. Hele şöyle ilçenizi bir görelim, halkın dertlerini dinleyelim. Şu ne?...

Hay Allah! Karşılama programı altüst oluyordu. Parti başkanının elini yüzünü öpeceği, devenin kurban edileceği, muhtarın «Allah seni başımızdan eksik etmesin» diye ünneyeceği yol bırakılmış, ilçe kadınlarının çamaşır yıkadığı su birikintisine doğru sapılmıştı.

— Şu ne? diye işte orasını soruyordu beyefendi.

— Sey, dedi Belediye Başkanı... Orası «Halk çamaşırhanesi» efendim. Partiye buyursanız...

— Gideriz. Vatandaşla konuşalım,

oraya da gideriz. Buraya çamaşırılık kurmayı kim akıl etti?

— Bendeniz düşündüm beyefendi. Parti...

— Gideriz, gideriz... Vatandaşla görüşelim, dertlerini dileklerini öğrenelim önce... İşe yaradı mı bari?...

— Beyefendi, partiye buyursanız... Tepesi atan beyefendi:

— Dur canım, diye tersledi başkan. Burada vatandaş yok mu? Dertleri, dilekleri yok mu?

— Var efendim.

— Madem var, görüşelim, konuşalım, sonra gidelim. Partili olarak sizler şöyle açılın, çağırın vatandaşı... Emredersiniz beyefendi.

Hemen ayaklarının ucunda yükseldi, kalabalığın tepesinden yat-kalk talimli muhtara işaret etti.

Diğeri soluk soluğa gelip:

— Allah seni başımızdan eksik etmesin, diye bağırarak uzandı beyefendinin ayaklarına.

Beyefendi memnun:

— Allah sizleri de memlekete bağışlasın, diyerek kaldırdı vatandaşı. Nasılsınız, hayatınızdan memnun musunuz?

— Hükûmete duacıyız beyefendi.

— Bizden istediğiniz, hükûmetin çalışmalarından bir şikâyetiniz var mı?

«Yok» diyeceği sırada beyefendinin «Yok» a çok kızdığını hatırlayıp:

— Allaha bin şükür her şeyimiz var... diye değiştirdi lâfı.

— Peki, sen söyle bakalım baba, diye göğsünde partinin rozetini taşı-

yan bir başka ihtiyara döndü beyefendi. Ben de köyde büyüdüm. Köylünün çektiği sıkıntıyı bilirim. Devletin köyü daima ihmal ettiğini bilirim. Düne kadar bu böyleydi. Hükûmetin ne hizmeti, ne mensubu gelirdi köye. Devlet dendi mi, vergi memurundan başka kimseyi tanımazdı köylü. Biz bunu değiştirdik. Şimdi vergi memuru da geliyor, haciz memuru da... Ama bakın, ben de geliyorum.

Çınlayan alkış sesleri arasında beyefendinin ellerine sarıldı ihtiyar:

— Sağol bey, Allah sizden razı olsun.

Bugün hangi köye baksanız, bizden bir eser görürsünüz. Vatandaşın her karış toprağını adım adım dolamış, en uca köşelerine elimizi uzatmışızdır. Soruyorum: İçinizde bizden memnun olmayan tek kişi var mıdır?

Karşılayıcılara beyefendinin «Yok» sözüne kızdığı daha önce öğretilmiş, kimseden ses çıkmadı.

— Çekilmeyin, dertlerinizi bir bir söyleyin. Meselâ sen...

Kalabalığın arasından rasgele bir köylüyü aldı karşısına:

— Hayatından memnun musun?

— Hamdolsun beyim.

— Evli misin?

— Evliyim.

— Çocuğun var mı?

— Üç tane...

— Ne iş yapıyorsun?

— Çiftçiyiz bey.

— Toprağın var mı?

Adam ezildi büzüldü, toprağı olmadığı halde «Yok» diyemedi:

— Var sayılır.

— Nasıl var sayılır? Senin kendi malın değil mi?

— Muhtarın ama, bizde ayrı gayrı olmadığından kendi malım sayılır.

— Güzeel. Köyünüzde senden başka topraksız var mı?

— Hamdolsun var bey, hem de çok.

«Duyun» gibilerden gülümseyerek gazetecilere bir göz kırptı beyefendi.

— Demek çok var... Kuraklıkla aranız nasıl?

— Çok şükür kuraklık da var bey. Köylüye gazetecileri gösterdi:

— Bu arkadaşlar tutturmuşlar «Köylerimiz yokluk ve bakımsızlık içinde» diye. Söзде sığır vebası çıkmış da, biz seyirci kalmışız. Böyle bir şey var mı?

— Var bey... Sayenizde bol miktarda sığır vebası da var!

— Söyle söyle... Yüksek sesle söyle gazeteci arkadaşlar da duysunlar.

Tekrarladı köylü. Kadınların çamaşır yıkadığı su birikintisinin başında:

— Buraya dertlerinizi dinlemeye, eksiklerinizi öğrenmeye geldik, dedi. Tek tek sormamı beklemeyin, neyin var, neyin yok hepsini söyleyin.

Partililerin alkışları arasında gerilerden biri:

— Hangi birini söyleyelim bey, diye bğardı. Yığınla dert var! Salgın hastalık var. Sığır vebası var. Her köyde yüzen fazla hayvan ölüştü var!

Kalabalığın uğultusundan sadece «Var» kelimesini duyabilen beyefendi son derece memnun:

— Olacak elbet, dedi. Her şeyinin olması için çalışıyoruz!

Daha bir başkası:

— Onbeş dakikalık yoldan eşekle taşıdığımız suda çeşitli böcekler var, diye seslendi.

«Var» dan başka bir şey duymayan beyefendi, yokluğu yenmenin mutluluğuyla:

— Olsun diye çalışıyoruz, dedi. Türk köylüsünü yokluktan varlığa kavuşturmak için gecemizi gündüze katıyoruz. Sizi temin ederim ki bu oran, gelecekte iki misline çıkacak, halkımız bolluktan bunalacaktır!

— Gaz sıkıntısı var, yol sıkıntısı var, mektep sıkıntısı var!

Sevinçten oynayacak hale gelen beyefendi, açtı ellerini:

— Oh oh, Cenabı Allah hiç birimize bir daha yokluk göstermesin!

Artık şikâyetler, cevaplar, alkış ve uğultular birbirine garışmıştı. Kimse kimsenin söylediğini anlamıyordu. Bir taraf sadece «Var» dendiğini duyuyor, diğer taraf şikâyetlerin giderileceğini umuyordu.

— Kış geldi, ne yakacağımız var, ne yiyeceğimiz...

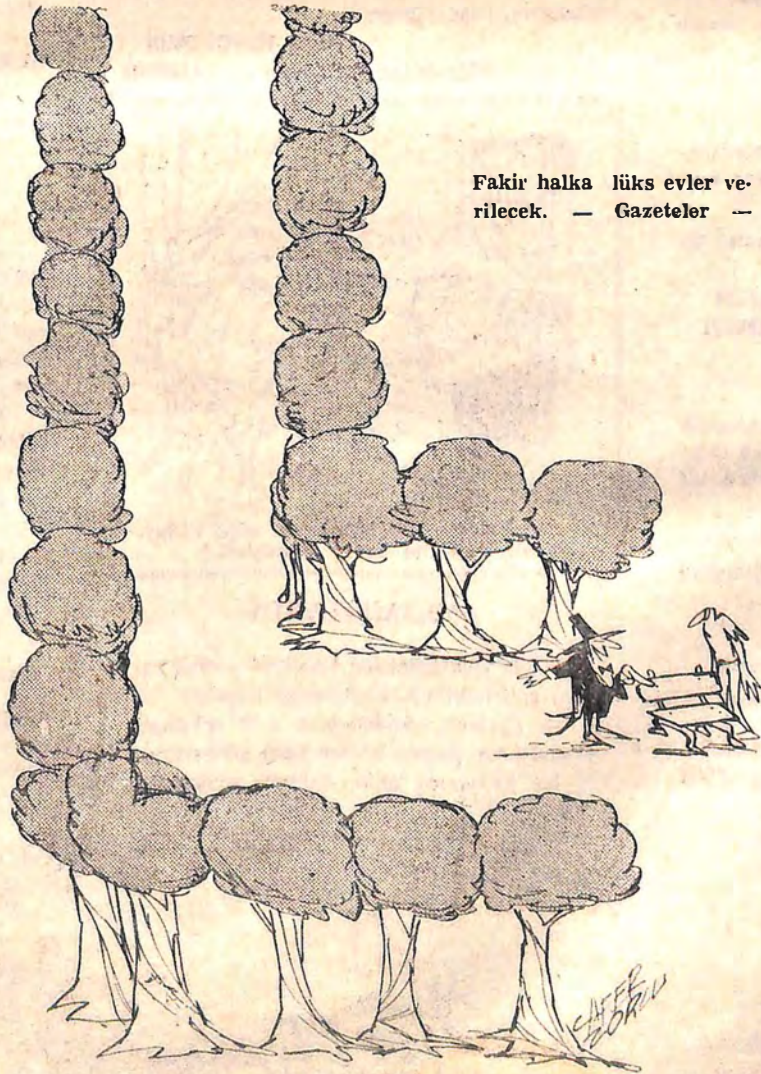
— Varlıktan bir zarar gelmez. Var olacak ki, çalışmalarımızın köye ulaştığına inanalım.

— Ne tohumluk var, ne kredi var!..

Halkın varlıklı oluşundan, geldikten beri sadece «Var» kelimesini duyduğundan kendi de bunalmıştı:

— Pekâlâ, dedi. Olanları dinledik. Olmayan bir şeyiniz yok mu?

Günlerdir beyefendinin ayaklarına usultunce kapanabilmek için yat-kalk talimi yapan muhtar, «Yok» a izin çıktığını görünce:

— Bu yatak odanız, bu da L şeklindeki salonunuz!..

— Var beyim var, dedi. Ama kime anlatır, kime dinletirsin? Dert dinleyecek, dertlere çare bulacak bir hükümet yok!

Beyefendinin yüreği biraz burkulmakla beraber yine de duyduklarından memnun:

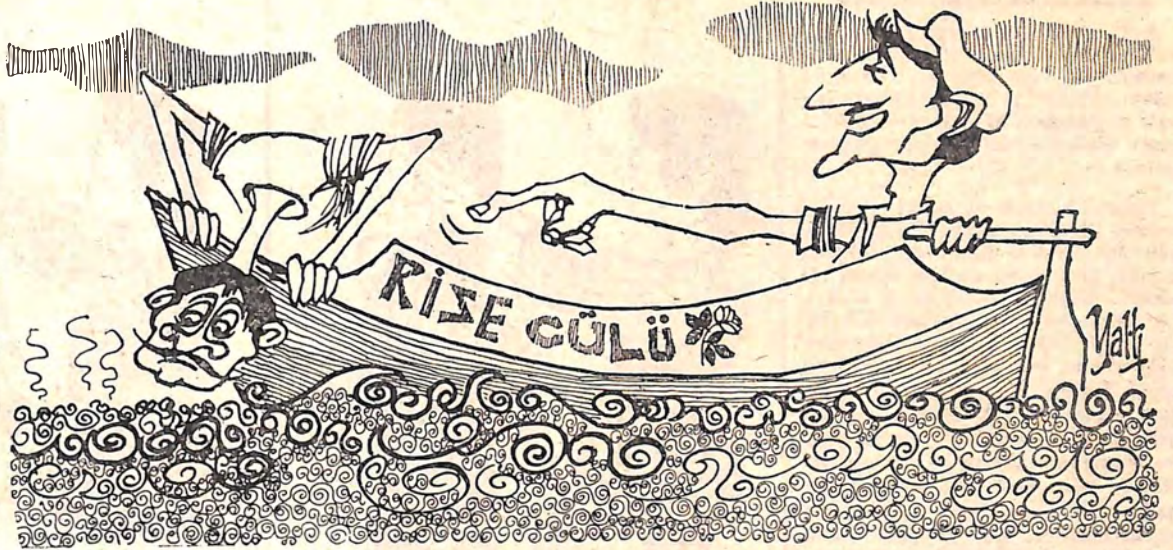
— Duydunuz, dedi gazetecilere. Yokluğa sarılıp sefalet edebiyatı yapanlar, Türk köylüsünü görsün, köylüyü dinlesinler. Bir zamanlar köylünün yağı yoktu, buğdayı yoktu, vergi ödemeye takatı yoktu, toprağı yoktu, traktörü yoktu, yolu, ışığı, okulu yoktu. Bugün hamdolsun her şeyi var. Yazın duyduklarınızı.

Halkı bir daha selâmladı, kalabalığın önünde parti binasına girerken Belediye Başkanına:

— Tebrik ederim, diye fısıldadı. İyi çalışmışsınız. Yalnız o son konuşan vatandaşın söylediklerini pek anlayamadım. Bir «Yok» tan bahsetti ama... Bir dahaki gelişimde duyurayım. O «Yok» u da kaldırım ortadan. Yokluğu hissedilen ne ise hemen tedbirler alınsın, şikâyet konusu olan şey ortadan kaldırılınsın!

Vedat SAYGEL

İstanbul lâğımları Karadeniz'e dökülecek. — Gazeteler —

Temel Reis — Uy Kâzım, kokla pakayım şu tenuzu, İstanbul'a ne kadar var daaa?..

A CAYIP bir soru sorayım size:

— Sevgi sever misiniz? Yani sevgi denilen duygudan hoşlanırsınız mı?

İnsan vardır, sevginin daha lâfını duyarken içi bir hoş olur, burnu sızlar, gözü sulanır; o anda nezlele yakalandı sanırsınız. «Aşk romanları» okuyan, «gönül, kalb, hicran» falan lâflarıyla dolu şarkı duyduğunca of çeken, «his-si» yerli filmlerimize ağlaşan kişiler öylelerinden çıkar.

İnsan vardır, «Seni seviyorum» kabilinden bir lâf duydu mu bütün tüyleri sinirden ayağa kalkar, aşk konularına fazla mâruz kalınca içi bayılır, sevgi ticaretinin romanına da, şarkısına da, filmine de, bütün öteki vitrinlerine de öğürtüyle tepki gösterir.

Aslında tutum değişiklikleri sevgi anlayışındaki farklardan ileri gelir tabii. Yoksa kendi zevkine ve kafasına uygun sevgiden elbette herkes hoşlanır.

Ne var ki, bizim milletçe sevgi anlayışımız az bir şey karışıktır. İç bayıltıcı aşk hikâyeleriyle salonları dolduran filmlerimizde kadınlar kıskanılır, haklı haksız suçlanır, ağlatılır, tokatlanır, tartaklanır, gırtlaklanır, bıçaklanır, kurşunlanır. Hâsılı aşk yüzünden öyle çok gözyaşı ve kan akar ki, insanın bağırası gelir:

— Bre aman, bu ne biçim sevgi? Olmaz olsun şu belâ!

Onun için bendeniz bizim

YELPAZE

REFİK ERDURAN

SEVGİLİNİN POSTU

memlekette «normal» denilen sevgi örnekleri gördükçe sevinirim.

Geçen gün Bahçelievler İlkokulu 5-4 sınıfı öğrencilerinin tavşan sevgisi (daha doğrusu matem-i) yüzünden müdüre karşı a-yaklanmış olduklarını öğrenince o sebeple duygulanıverdim.

Efendim, olay acı. Büyük çapta bir tavşan faciası.

(Gerçi avlarda zaman zaman tavşanlara kıymış bir kimsenin şimdi tavşan matemine katılması biraz tuhaf görünebilirse de, burada söz konusu olanlar ehli tavşanlar. Benim vurduğuklarım ise yabani tavşanlardı. Yani dağda yaşayan, hâşâ huzurdan çeteci gibi tavşanlar. O yabanilere de acınmaz ya!)

Olay, sınıf öğretmeni Mustafa Bakkal beyin çocuklara sevgi a-şılama çabasından doğuyor. Fel-sefesi şöyle sayın Bakkal'ın:

— İnsanı sevmek hayvanı sevmekle başlar.

(Aslında ben köpkelere, kedilere, kanaryalara falan bayılıp insanlardan nefret eden çok kişi tanırım ama, onlar belki işin ba-

şında daha. Yani hayvan sevmeye başlamışlar da, henüz insana sıra gelmemiş.)

Mustafa Bakkal bey çocuklara önce hayvan, sonra insan sevgisi aşılamak için okula bir sürü tavşan getirmiş, bunları bahçenin bir köşesindeki yuvada üretmeye başlamış. Çoğala çoğala nüfusu almış olmuş tavşanların.

Çocuklar da tavşanları gerçekten çok sevmişler. Her gün onları elleriyle besliyor, okşuyor, bağırarak basıyorlarmış. Öyle ki, sayın Bakkal çocuklarla kaynaşan tavşan topluluğundan «ailemiz» diye söz ediyor.

Gelgelelim bu aile mutluluğu uzun sürmemiş. Müdür bey nedense tavşanlardan pek hazetmezmiş. Tutmamış bu konuyu. Hayvanları bahçeden sürüp çıkarmamış ama, o köşede çeşme yaptıracağı bahanesiyle günün birinde tavşan yuvasının duvarını yıktırmış.

Tavşanların oradan içine taşındıkları yeni mesken entipüften bir yermiş. O gece bir «hain köpek» oraya daldığı gibi hayvan-cıkların altmışını da boğuvermiş.

İşte çocukların ayaklanmasına yol açan olay bu. Yavrucaklar kara yaslara bürünmüş, müdüre küsmüş, boyunlarına «Katı Yürekliler» ve «Tavşana Evet, Müdüre Hayır» diye kâğıtlar asıp gösterilere girişmişler.

Duygulanmamak mümkün mü canım?

Ben de tavşanlarla geçmişteki ilişkilerimi unutup coşkun bir tavşan sevgisine kendimi kaptırmaktaydım ki, sayın Mustafa Bakkal'ın basına verdiği demece bir göz attım. Ve sevgi coşkunluğum acı bir frenle durdu zıkkıdak.

«Ailemiz» dediği tavşanların cici-kiklerini anlatırken öğretmenim söylediği son sözler şunlar:

— Tavşan üreticiliğini ekonomik yönden de değerlendirmeye girişmiştik. Ünlü bir lokanta tavşanların etine talip oldu. Bir tanesinin kürkünü de 50 liraya satmıştık...

Oldu mu, sayın Bakkal? «İnsanı sevmek, hayvanı sevmekle başlar» sözü doğruysa, sevilen hayvanın etini ve derisini satma dersinden çocuklar acaba nasıl bir sonuç çıkarırlar?

Ama belki de haklı öğretmen. Belki 1970 dünyasında çocuklarımıza verilebilecek en gerçekçi ders bu.

Ne dersiniz?

Sevdiniz mi bu hikâyeyi?

Refik ERDURAN

Halk, tiyatrolara ilgi göstermeye başladı. — Gazeteler —

Dün...

Bugün!..

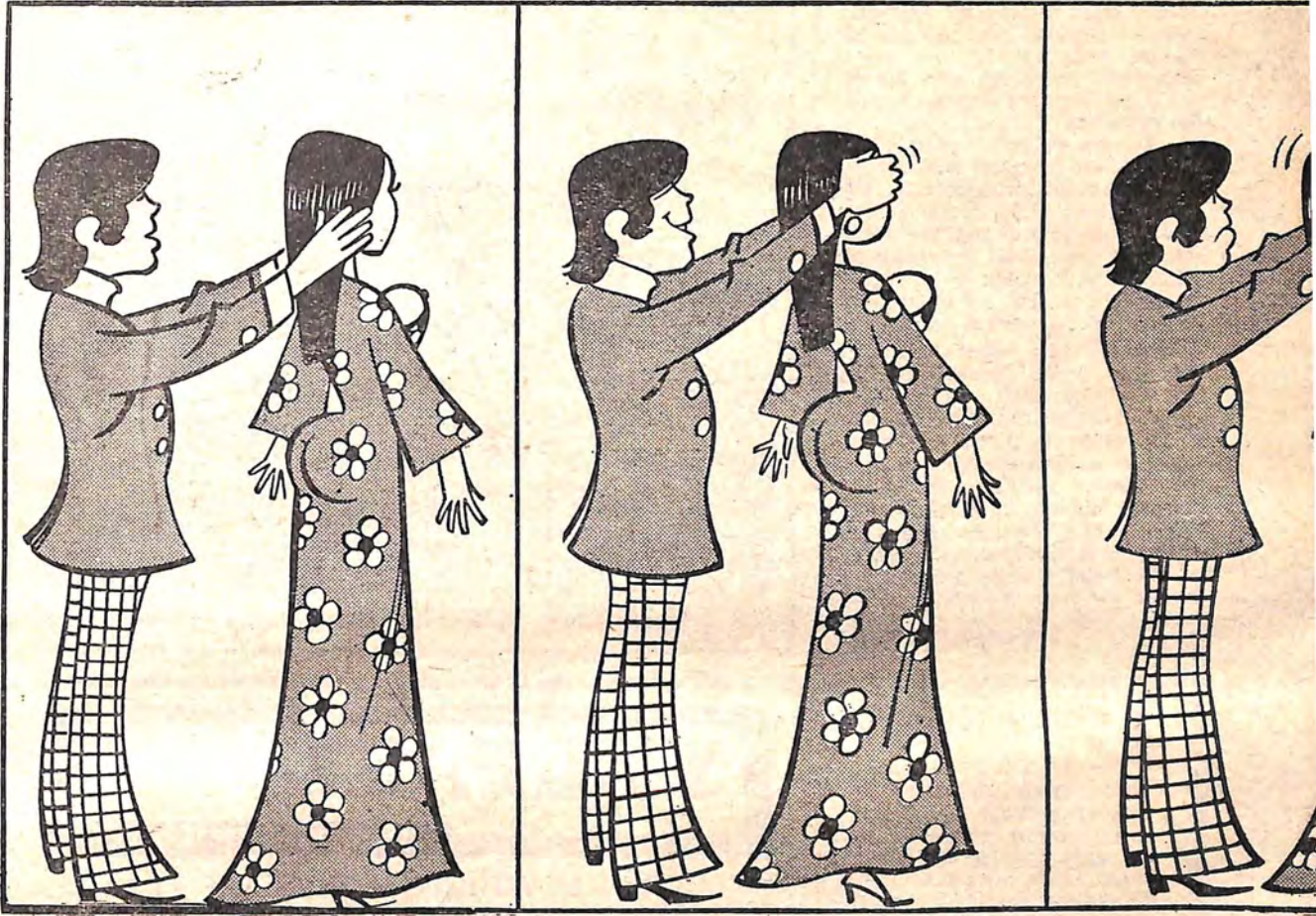
DOKTORUNUZ

Ankara'da Ulus Meydanı'nın Bankalar Caddesindeki bir okuyucumuz geçenlerde gazetelerden birinde «Göz Jimnastiği» başlığı altında bir yazı okuduğunu bildiriyor ve bu konuda bizden mütemmim malûmat istiyor.

Takdir buyurursunuz ki vücudumuzun diğer kısımları gibi gözümüzün de bir nevi jimnastiğe ihtiyacı vardır. Meselâ bir an için boynu ele alalım. Boynumuzu devamlı olarak bir yana çevirirsek ağrımaz mı? Ağrır tabii. Onun için bazı kimseler boyunlarını bir sağa bir sola çevirerek kaslara jimnastik yaptırırlar. İşte, gözlerimiz için de aynı şey söz konusudur. Devamlı olarak bir yönde baktığımız zaman yorulan gözlerimize sağa, sola, yukarı ve aşağı doğru hafif jimnastik hareketleri yaptırılmalıdır. Bu, özellikle bizim memleketimiz bakımından zaruridir, çünkü hemen hemen herkes birbirine yan bakmaktadır. Etrafınıza şöyle bir göz gezdirecek olursanız hemen göreceksiniz: Dolmuş şoförü trafik polisine yan bakıyor, trafik polisi şoföre yan bakıyor, bakakala-manava giren vatandaş acaba kızık mı yiyeceğim diye yan bakıyor, rüşvet olayları dolayısıyla iş takip-lerinde, ilgiliyle vatandaş arasında yan bakmalar oluyor, seçmen acaba politikacı vaadini bu defa yerine getirecek mi diye milletvekili adayına yan bakıyor, muhalefet iktidara yan bakıyor, iktidar muhalefete yan bakıyor, partiler içindeki hizipler birbirlerine yan bakıyor... Eee, bu kadar çok yan bakılan bir toplumda gözü zaman zaman dinlendirmek için müsadenizle göz jimnastiğine ihtiyaç vardır. Eğer kâh sağa, kâh sola, kâh yukarıya, kâh aşağıya gözlerimizi çevirerek kasları dinlendirmezsek korkarım bu kadar yan bakışın hâkim oluşu dolayısıyla toplumda bir vampiri gidiş meydana gelebilir. Onun için birbirimize doğru-dürüst bakmaya çalışalım ki doğru yolda ilerleyebilelim.

* * *

Çanakkale'den bir okuyucumuz «a bize gönderdiği bir mektubunda şöyle diyor: «Siz belki doktor olarak psikolojik ve bilinçaltı meselelerden anlarsınız diye soruyorum. Bugüne kadar rüyalarında, yabancı oldu-

TÜRKÜLERDEN TORNİSTAN :

BİR FAKİR ŞAİRİM AMMA

Henüz çok fakiriz amma,
Kredimiz var, vatandaş...
Yoksulluğa alışırız,
Sabredin az, yavaş yavaş.

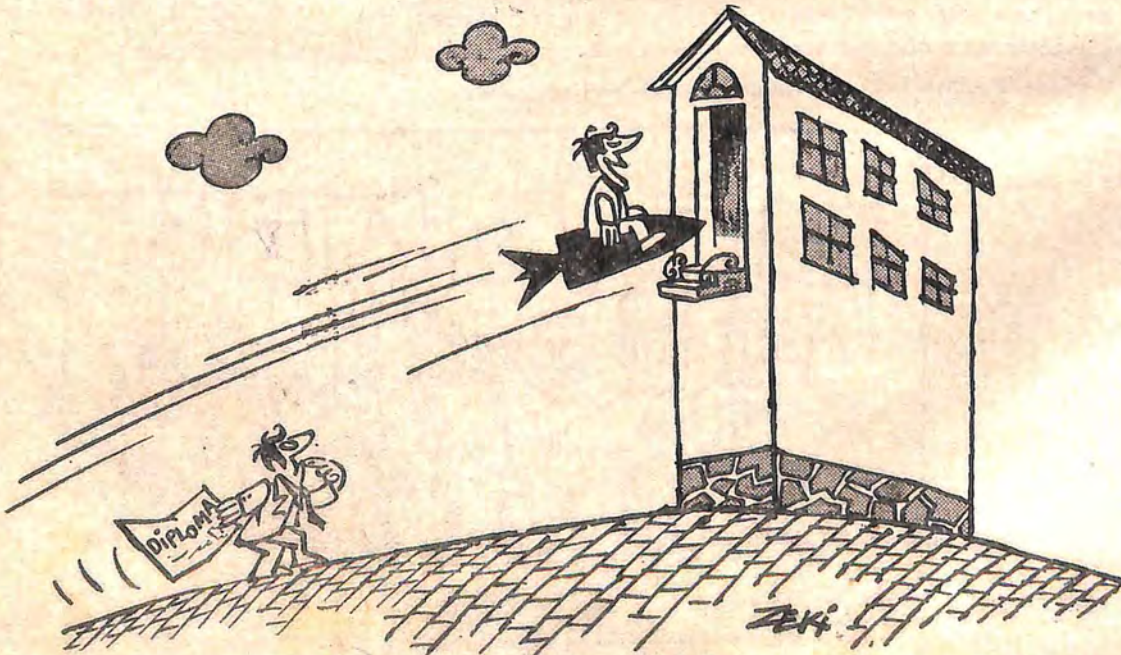
Varsın, muhalif üstüme,
Atsın taşları taşları,
Ben taşı toprağı değil,
Düşünüyorum maçları...

Yüreğim hep şu Koltuk'ta,
Gözlerim Nurlu Ufuk'ta,
Her tüccar bir zam istiyor,
Zamlı kaldık Başkanlıkta...

Varsın muhalif üstüme,
Atsın taşları taşları,
Ben taşı toprağı değil,
Düşünüyorum maçları...

Fikret YILMAZ

Torpilsiz yüksek okul mezunları iş bulamıyor. — Gazeteler —

«İş kapısı!»

— İstedğim gibi süratli
— Tabii... Bİ dakikada

DİVOR Kİ...

ğum bir tip, rüyama girdi geçen akşam. Bu bir politikacı tiptiydi. Her ne hikmetse politikacıyı görmemle korkudan bağırarak uyanmam bir oldu. Bunu nasıl tefsir edebiliriz?»

Öyle sanıyorum ki son vergiler ve zamlar yurttaşın bilinçaltında müt-hiş bir korku yarattı. Onun için rüyanızda bir politikacı görünce, «Acaba yeni bir vergi mi koyacaklar?» diye korkmuşsunuzdur. Normaldir korkmanız. Bu mealde başka mektuplar da almaktayız vatandaşlardan. Böyle hallerde en iyi çare, atalarımızın dediği gibi, «Korkulu rüya görmektense uyanmak evlâdır». İçgüdüleriniz sizi iyi yönetmiş, tebrik ederiz. Bir de 25 yıldan beri vatandaş «nurlu ufuklar» diye diye soktukları uzun metrajlı rüyadan uyanmasını becerebilirseniz, hakkınızda daha da iyi olur sanırım. Doktor olarak benim söyleyebileceğilerim bundan ibaret sayın okuyucum.

Adana'dan bir okuyucumuz da son zamanlarda gazetelerimizde Japonya ve Amerika'da bekâret kemerleri kullanıldığına dair haber ve resimlerin çıktığını söylüyor ve bugün için bu kemerlerin pratik olup olmadığını soruyor.

Bu konuda diyeceğim şunlardan ibaret sayın okurum: İç politikada durumun vehametini unutturmak ve dikkatleri iç politikadan dış politikaya çekmek gibi başvurulan yollar var ya? İşte bu bekâret kemerlerinin resimlerini yayınlamak da böyle bir yola başvurulmasından başka bir şey değildir. Çünkü memleketimizde gün geçtikçe artan hayat pahalılığı, dayanılmaz zor vergiler ve zamlar, artan işsizlik gibi vahim durumlar dolayısıyla gittikçe sıkılaşan zorunda kaldığımız «İktisadi rezalet» kemerinden bahsedeceğine gazetelerimizden bazıları dikkati başka yerlere çekmek maksadıyla Japonya'da ve Amerika'daki bekâret kemerlerinden bahsetmeyi tercih etmektedirler. Toplumumuz için önemli olan belimizdeki kemerdir, bel-altı kemerleri değil. Şimdilik hoşça kalın.

Reşit AŞÇIOĞLU

GÜNÜN ŞARKILARINDAN :

BURUK ACI

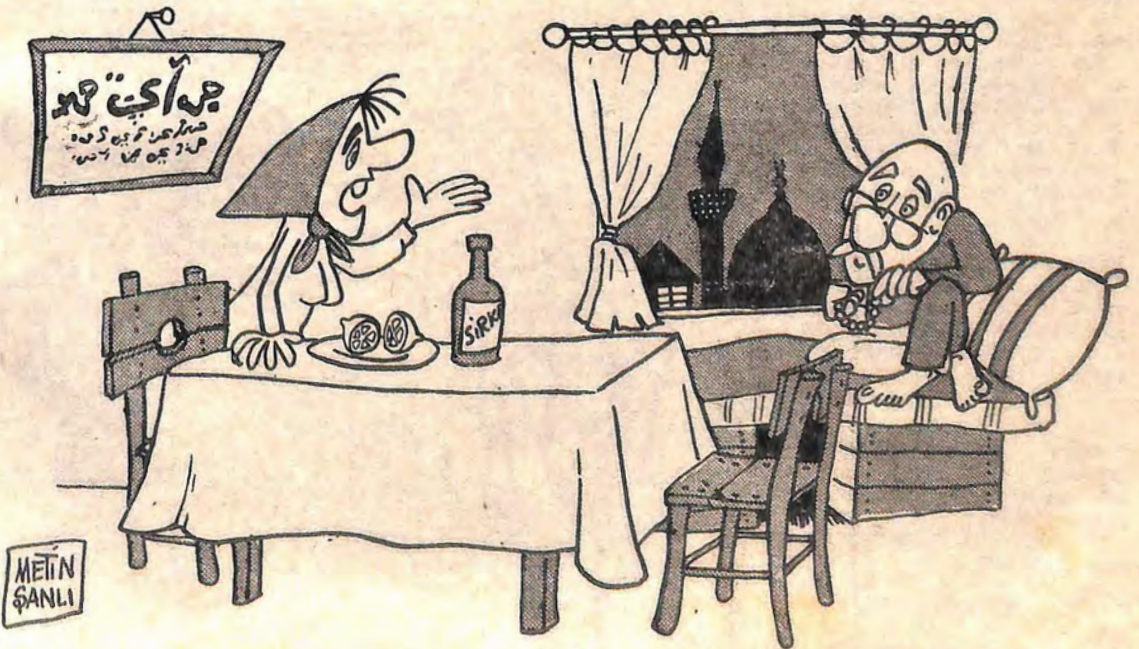
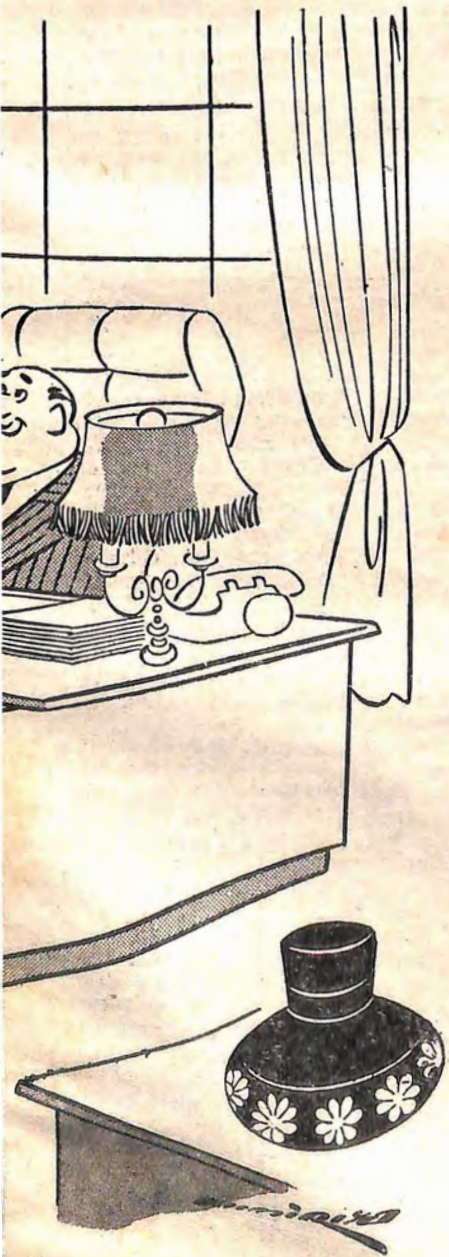
YALÇIN, içimde bir ok,
Yirmialtılar yabancı.
Koltuk öyle rahat ki,
Ayrılmak derin acı..

Düşmek korkulu rüya,
Ve BOZBEYLİ çok acı.
Kime gidip yalvarsam,
Diyorlar «Ol bir aş.»

Partide bir yara var,
Parça parça oluyor,
İktidar elimizden
Kurtuluyor, kaçıyor.

Yıllar yılı bekledim,
Nurlu ufuk doğmadı,
Ne biçim Mutlu, Refah?
Bize hiç uğramadı...

Fikret YILMAZ

— Hadi efendi, iftar hazır!..

dahtilo musunuz acaba?..
nup giyinirim!..

BİLEN KAZANIYOR

TAKTİK AHMET

— No. 6 —

ARTIK iyice anladım ki keşifler ve icatlar birtakım zaruretlerden doğmaktadır. İnsan bazı konularda sıkıntı çekmeden kendini pek fazla yormuyor. Ahmet anlatı: Bir gece sabaha kadar uyuyamamış. Uzun uzun düşünmüş:

— Bu işin de, demiş, bir püf tarafı olmalı... Bunca arkadaşı güzel güzel kızlarla arkadaşlık etsin, kendisi böyle eli boş gezsin olacak şey değil!

Ö gece:

— Önce bir taktik bulmalıyım kendime diye düşünmüş ve bütün geceyi düşünme düşünme geçirdikten sonra, sabaha karşı taktiklerini tesbit etmiş. Önce, «Kadınlara ve kızlara yarından itibaren daha çok ilgi göstereceğim.»

İlgilendiğim kadın veya kızlardan biri bu ilgiye karşılık verebilir. O halde ikinci prensip: «Ne olursa olsun onunla konuşacağım.»

Bu ikinci prensibi de bir üçüncüsü izlemiş: «Konuşmanın devamlılığını sağlayacak en tesirli ilk cümleyi bulmalıyım.» Onu da bulmuş!

Ertesi sabah erken saatte, mayosunu, havlusunu, bir paket Yeniharman sigarasını koymuş plaj çantasına. Ver elini. Süadiye... Önce, şöyle bir dolaşmış kumda.

Seksenyedi numaralı kabinenin önünde bir güzel kız oturuyor. Sarı düz saçları omuzlarında, bal rengi gözleri tatlı mı tatlı. Ahmet'le gözüğe gelmişler hafifçe gülümsemiş kız...

— Tamam, demiş, Ahmet. Seksenyedi numaralı kabinenin üç-dört metre ilerisine, sanki kızı hiç farketmemiş gibi, sanki hiçbir ard niyeti yokmuş gibi, sâkin sâkin, umursuz umursuz oturmuş. Gözleri ilerlerde. Denizde, sandallarda, martılarda... Sigarasını yakmış. Derin bir nefes almış ve kendinden emin pozlarda üflemiş dumanı. Bir nefes daha çekmiş.. gene üflemiş. Ufka doğru, uzaklara doğru! Kıza bir daha bakmış. O da kendisine bakıyordu!

Kıza dönmüş, gülümsemiş, hafifçe o tarafa doğru eğilmiş. Hiçbir başlangıç yapmadan, «pat» diye söylemiş hazırladığı cümleyi:

— Hangi dış macununu kullanıyorsunuz?

Kız şaşkın, bir şey anlamadan, bir robot gibi cevap vermiş.

Ahmet, tekrar sigarasından bir nefes çekmiş. Yine ufuklara doğru üflemiş. Ama kıza da en sıcak, en dost bakışıyla bakmayı unutmamış.

Bu sefer kız biraz da merak hissiyle eğilmiş:

— Affedersiniz! Niye sordunuz hangi dış macunuzu kullandığımı?

Ahmet yine gülümsemiş. Yine en sıcak, en dost bakışıyla bakmış kızın bal rengi gözlerine:

— Sizin dişleriniz benimkilerden beyaz da!

Ahmet'i son zamanlarda her gün bir başka kızla görüyoruz. Sarışınlar, esmerler, kızıl saçlılar... Arkadaşlar takılıyorlar:

— Aman Ahmet, mirasa mı kondu neder bu?...

Ahmet:

— Çok basit, diyor, bir gece uyumadım.

Kimse çözemiyor sırrını. Her karışlaşmamızda:

— Çok basit, diyor Ahmet, bir par-

Sevgili okurlarımız, «BİLEN KAZANIYOR» yarışmasının konusu şudur: Her sayıda bir hikâye yayınlanacak ve bu hikâye ile ilgili bir soru sorulacaktır. Bu soruların cevaplarını okurlarımız vereceklerdir. Yarışmamız sekiz sayı sürecek ve her hafta bir hikâye bir de kupon yayınlanacaktır.

Yarışmaya katılmak isteyen okurlarımız:

1 — Hikâye ile ilgili sorunun cevabını bir kâğıda yazıp, «BİLEN KAZANIYOR» kuponu ile beraber aşağıdaki adrese göndereceklerdir: AKBABA DERGİSİ YARIŞMA SERVİSİNE DİVANYOLU — İSTANBUL

2 — Her doğru cevabın karşılığı 25 liradır. Okurlarımız, «BİLEN KAZANIYOR» yarışmasına bir sorunun cevabı ve bir kuponla katılabilecekleri gibi; sekiz hikâyenin cevabını sıra numarasına göre yazıp, sekiz kuponla birlikte de katılabilirler.

Böylece 25 liradan 200 liraya kadar kazanma şansları olur.

3 — Doğru cevap verenler arasında kura çekilecek; kura sonucu 25, 50, 75, 100, 125, 150, 175, 200 liralık kazanan okurlara ayrıca Akbaba Yayınlarından birer kitap da armağan edilecektir.

çacık ilgi. Bir kere gözüğe gelmek yeter! Eh.. bu da o kadar zor bir şey değil! «Affedersiniz, çok güzelsiniz, saçlarınız beni büyüledi. Gözlerinizin esiri oldum. Sizi aylardır takip ediyorum. Benimle evlenir miydiniz?» Böyle saçma sapan sözlerle paydos! diyor Ahmet: «Onun daha büyüğü bir cümlesi varmış. Yukarıdaki sözlerin hepsinden daha mâsum görünüşlü. Ama hepsinden daha allak bullak edici ve hepsinden daha kısa zamanda sonuca ulaştıran.»

Bir bakıyorum. Bir gözüğe geliyorsunuz:

— Ne marka dış macununu kullanıyorsunuz?

«Ben hiçbir kadına, hiçbir kıza —Affedersiniz— demedim» diyor Ahmet.

Aksine onlar kendisinden özür diliyorlarmış. İlk şaşkınlık geçince tuhaf bir merak baskınıyla başlıyor içlerini. Öyle söylüyor Ahmet. Hatta bazan aynalarını çantalarından gizlice çıkarıp etrafa çaktırmadan dişlerine bakanlar bile oluyor. Derken eğilip Ahmet'e sokuluyorlarmış:

— Affedersiniz, neden sordunuz hangi marka dış macununu kullandığımı?

«İnsan psikolojisini iyi bilmek gerek» diyor, Ahmet. Kadınların iki zaafından yararlanıyorum: Birinci-

— Peki, üçüzlere ne isim koydunuz?

— 1 inci Ahmet, 2 nci Ahmet, 3 üncü Ahmet!..

si, merak, ikincisi övgüye dayanamayışları. Ama kadınlar öyle dandan düşer gibi övlülmekten de hoşlanmazlarmış.

Birinci sorunun merak ve belki biraz endişesi içinde yaklaşanlara sıcağıyla cevap veriyormuş:

— Sizin dişleriniz benimkilerden beyaz da!

O küçük merak, o belli belirsiz endişenin ardından dost bir gülüş ve yüzdeyüz içten söylenmiş bu söz çok tesirli oluyormuş.

Ahmet diyor ki:

— Bu sözdeki büyü bak nerden geliyor. Kadın iltifatın tesiri ile önce sizi daha sevimli buluyor. Sonra oynadığınız bu küçük ve zararsız oyunla zeki olduğunuzu fark ediyor. Sonra da sımsıcak bir bakışla kendisine güvenilir bir insan olduğunuzu ispatlamış oluyorsunuz.

Esprisi olan ve iltifat etmesini bilen samimi bir erkek, hangi kadının rüyasını süslemeyi?... Hangi genç kız böyle bir erkeği reddedebilir?...

Hâsılı bir Napolyon şimdi bizim Ahmet: «Bana kadın gösterin, diyor. Bana kız gösterin. Annemle kız kardeşim dışında fethedemeyeceğim kadın, fethedemeyeceğim kız yoktur, benim. Büyüdüğüm ben, büyüclü!..»

Bütün arkadaşlar şaşırıyorlar...

Benden başka kimse bilmiyor Ahmet'in sırrını. Sabah bir sarışınla, öğleden sonra bir esmerle, gece bir kızsızla ile görünen kıskanıyorlar da doğrusu. Benim bile aklımda hep aynı cümle var:

— Hangi dış macununu kullanıyorsunuz siz?

Bu akşam saat beşte çıktım daireden. Vapurla Kadıköy'e geçiyorum. Yanıma, ondokuz - yirmi yaşlarında bir pilic oturdu. «Ne güzel gözleri var Tanrım! Ya pamuk eleri... Biçimli uzun parmaklı. Oturunca hafif sıyrılan eteğinin altından görünen dizkapakları insana belirsiz bir çarpıntı veriyor. Gözüğe geldiğimiz zaman pembeleşti yanakları.

Birdenbire aklıma geldi Ahmet'in taktiği. Nasıl olsa cümle hazır, başarı garanti. «Hay yaşayalım be Ahmet». Bu dünya akıllıların dünyası zaten!

Başımı kaldırdım, gözüğe geldik kıza. Yok yok, yanılmıyorum. Biraz gülümsedi hatta. Ben de gülümsedim. Hafifçe yaklaştım:

— Hangi marka dış macununu kullanıyorsunuz?

Ertesi gün Kadıköy iskelesinde uzaklardan gördüm Ahmet'i. Bir sevinçle el salladım, yanına doğru ilerledim kalabalığı ite kaka. Saklayamadığım sevinçle:

— Aslan Ahmet! diye boynuna sarılacaktım. Ama o daha evvel davranıp bunu önledi:

— Bırak Allahımı seversen Kadriye, dedi. Canım sıkılıyor zaten!..

Baha ORAL

SORU : Ahmet'in canı neden sıkılıyor?

PAZARTESİ

Sizin sıranız da gelir

Bekçi Teşkilâtı Kanununun değiştirilmesini isteyen mahalle bekçileri geçim sıkıntısından şikâyet ederlerken, geceyi gündüze katarak dargelirli memurunu daha rahat bir yaşama kavuşturmak için kafa yoranlar açıklıyor:

«İtfaiyecilerin kıyafetleri değişiyor.»

Para kayıplara karışıp da, geçim derdi küçük memurun yakasına yapıştı mı, yukardakine benzer haberler resmigeçite başlar:

«Belediye Zabıtasının kıyafeti değişiyor.»

«Trafikçilerin kıyafeti değişiyor.»

«Toplum polisinin kıyafeti değişiyor.»

Patlama noktasına gelen, uygun bir ücret değişikliği isteyen, güm-rükçüler mi?

Öyleyse değiştir başlığı:

«Güm-rükçülerin kıyafeti değişiyor.»

Şimdi öğreniyoruz ki, bekçileri almışlar ele.

Sabret hemşerim, yaşamın değişmez ama, giyim kuşamın değişir yinel

SALI

Bilin bakalım

Siz, yetkililerin yalanlamasına, Bakanlığın, doktorlara demec vermeyi yasaklamasına bakmayın. Adını bildiğimiz, bilmediğimiz bir sürü hastalık cirit atıyor ortalıkta!

Grip, İstanbul'da...

Sarılık, İstanbul'da...

Kolera, tifo, İstanbul'da!

Bilen biri söylesin de rahat edelim birader...

İstanbul dedikleri nedir?

Revir mi, şehir mi?

ÇARŞAMBA

Yakın birader!

Basın, parlâmentonun ciddiyetini bizzat parlâmenterlerimizin tehlikeye düşürdüğünü iddia ediyor.

Muhalefet, «Meclis Başkanlığının partiler üstü bir görev olduğunu iktidar anlayabilseydi, hatâsında ısrar etmezdi» diyor.

İktidar, seçimin uzamasının kusununu Anayasa'ya yüklüyor.

Diğer taraftan Senato'da tur üstü-

ne tur atılıyor, Millet Meclisinde tur üstüne tur atılıyor!

Durun baylar, konuyu bir de sâlim kafayla incelemeye bakalım. Turların ısınma amacı ile atıldığını düşünüp, önce kaloriferleri yakalım.

PERŞEMBE

Aşağı kalmayız

Fransa, kadın giyiminde yama modasını yaymaya çalışırken, İngiltere'de başlayan «Delik» modası daha şimdiden bütün Avrupa'ya yayılmış.

Hani insan gözlerini yumunca Avrupa kadınına görmüş gibi oluyor. İçte, kilot delik, sütyen delik; dışta, çorap delik, bulûz delik...

Modern dünyanın moda öncüsü olmakla ne kadar sevinsek azdır.

Hamdolsun çıplaklığı dünyaya yaydık.

Yama ile Fransa'yı kendimize hayran bıraktık.

Delik'le İngiltere'nin aklını aldık. Tereciye tere satar gibi şimdi bizden kaptıklarını bize sokmaya çalışacaklar ama, sanmayız ki hanımlarımız kansın.

Zira delik çeşitimiz onlarınkinden daha çok.

Onlarda kilot delik, sütyen delik, çorap ile bulûz delik; bütün saydıklarımızdan sonra bizde cepler de delik üstelik!

CUMA

Öyledir

Yüksek öğrenim görenler arasında yapılan bir anket, Türk öğrencilerinin diledikleri fakülteye giremedikleri için, amaçlarına uymayan mesleklere atılıp birer memur olmaktan öteye gidemedikleri gerçeğini ortaya çıkarmış.

Ankete katılanlar öğrenim sistemimizin aksaklıklarından uzun uzun dert yanmışlar: «Türkiye'de mühendis olmak isteyen, dişçi; hukukçu olmak isteyen, iktisatçı oluyor!»

Aman gençler, buncacık terslikten ne çıkar?

Politikada da öyle değil mi?

«Parlâmentoya şöyle birkaç kişi soksam yeter» diyenler bakıyorsunuz kendini bir anda iktidarda buluyor; «İktidara geliyoruz» diye bar bar bağırırlar bakıyorsunuz «Çakılı muhalefet» oluyor!

CUMARTESİ

Alkol tedavisi

Fransız'lara göre en pahalı hastalık neymiş biliyor musunuz? Alkolizm!

Konuyu tıp adamlarına bırakırsan böyle olur işte...

Neyse ki bu bakımdan epey şanslı sayılırız biz. Çünkü alkol tedavisiyle ilgilenmez hekimlerimiz.

Ölçüyü kaçırдық mı, zamlı tedavi yoluna gider sağolsun Tekelimiz!

PAZAR

10 Kasım

Sokağa çıktım, bütün taşıtlar durmuş.

Kontak kapama boykotundaymış şoförler.

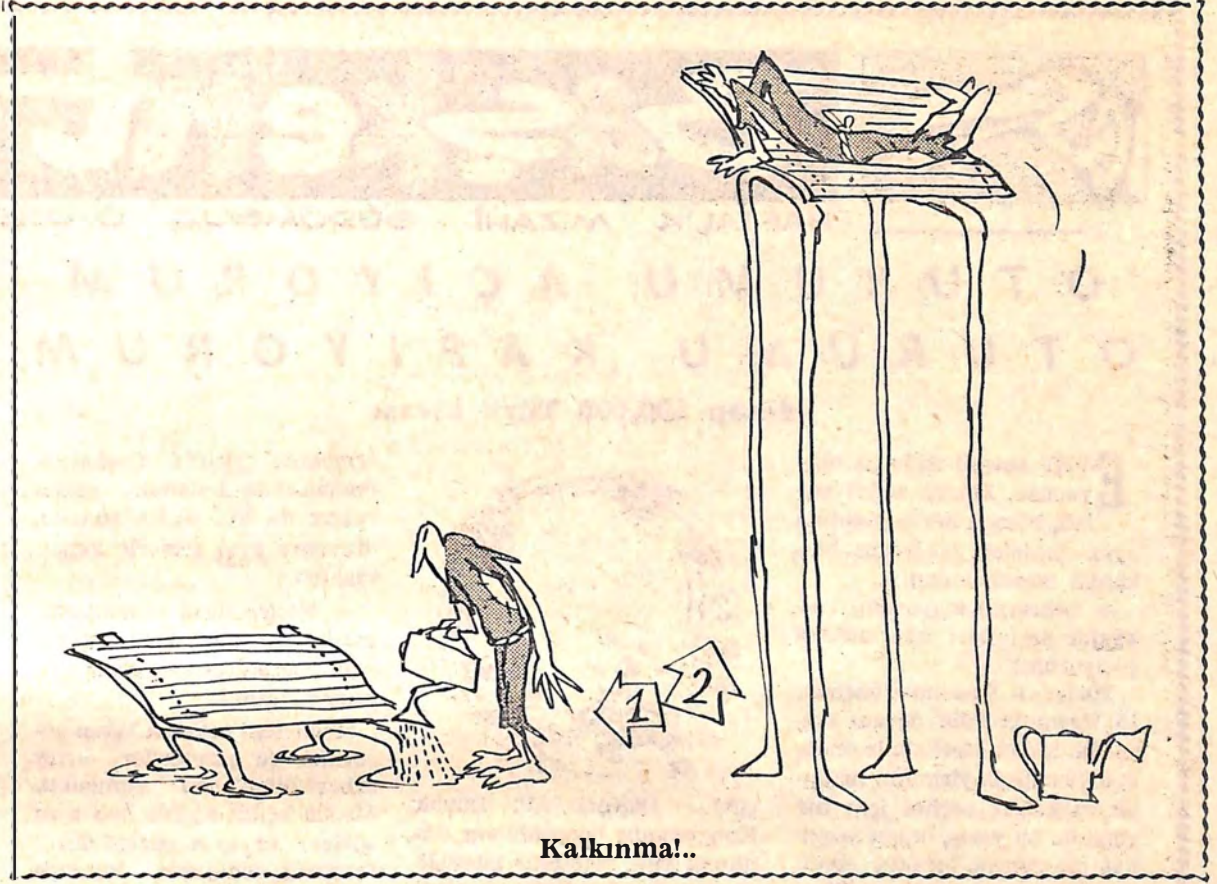
Çevreme baktım, bütün millet yollarda...

Oysa çoktan işlerinin başında olmaları gerekirdi.

Gazeteye baktım, bir yüksek okul çıkan çatışma sonunda kapatılmış.

Devlet dairelerinde masalar boş, özel sektörde bürolar boş!

«Ne oluyor?» dememe kalmadan bir siren vurdu, düdükler öttü, yakındaki okulların birinden küçük bir öğrencinin sesi geldi: «ATAM, izindegiz!»

Kalkınma!..

Başkent

HAFTALIK MIZAHİ GÜDÜMSÜZ GAZETE

Hazırlayanlar :
ALİ ÖRSAN ÖYMEN
ALİ ÖZOĞUZ

OTURUMU AÇIYORUM OTURUMU KAPIYORUM

Hesap 600,000 Türk Lirası

EVET sevgili Akbaba okuyucusu. Meclis açıldı açılalı, hemen her toplantıda aynı cümleleri işitiyoruz başkanlık kürstisinden:

— Oturumu açıyorum, başkanlık seçimleri için turlara geçiyorum!

Turlar 1 Kasım'da başladı, 15 Kasım'da hâlâ devam ediyordu. Millet Meclisinde on dokuz, Senatoda yirminin üstünde başkanlık seçimi için tur yapıldı.. bu yarış, onbin engelli de geride bıraktı, şimdi maratona doğru gidiyor. Efendim, başkentte «tur» un politik, dah doğrusu parlamenterlik bir anlamı vardır. Tur deyince akla Büyükkada'daki eşek turu gelmeye! Parlâmentoda tur, başkanlık ya da başkanlık divanı için yapılan seçimlerle ilgilidir. Eğer adaylar gerekli salt çoğunluğun oylarını alamazlarsa yeni tura geçilir...

Beşinci AP. Büyük Kongresinin başpehlivanı Süllüman bey, kongrede istediğini yaptırap istediğini seçti ama, parlâmentoya gelince işler değişti... Büyük Kongrede bir nefeste cazgırbaşılığına seçtiği Nurettin Ok, parlâmento başkanlığı için ikinci sıkkındı ama, gerekli salt çoğunluğu sağlayamadı. Bu yüzden de bu satırları yazmaya başladığımız âna kadar turlar bir fasit daire örneği devam

etmekte.. Meclis Başkanlık makamında bulunan geçici cazgır da her seçim sonucu, oturumu aynı sözlerle kapatmakta:

— Netice hasıl olmamıştır, yarın saat ondörtte toplanmak üzere oturumu kapatıyorum efendim!..

Meclisteki tutanak tutan görevliler ve gazeteciler artık ezberlediler bu cümleleri. Meclis açıldı açılalı hep aynı sözler ve aynı görüntüler... Görüntü dediğimiz, kürsüye konulan oy sepetleri ve bu sepetlerin önünden geçit resmi yapan sayın parlâmenterler... Sepete attıkları zarflar başpehlivan Demirel'in adayı Nurettin Ok'un seçilmesini sağlayamıyor ve saat 16.15 olunca, oturum kapanıyor... Haydi iftar sofrasına... Daha doğrusu Millet Meclisinin ucuz tarifeli lokantasına...

1 Kasımdan beri oturumu açıyoruz, oturumu kapıyoruz. Hesap: 600.000 Türk lirası... Bu hayat pahalılığında, Meclisin her toplantısı 600.000 liralık bir masraf pusulası gerektiriyor!

Diyeceksiniz ki:

— Peki, bu hesabı kim ödüyor?

Fukara millet dururken, vckilleri ödeyecek değil ya!

★

İki el ve bir baş

«İki el bir baş için» demişler ve düşünen adam heykeli ni yapmışlar. Bugünlerde iki elini başını tutmak ve düşünmek için kullananların başında Başbakan Demirel geliyor. Başpehlivanın, Büyük Kongredeki heybetli çabılarını Parlâmento açılıncaya unuttuk. Serde mühendislik de olsa iki kere ikinin dört ettiği sonucu nu değiştirmek mümkün olmuyor. «AP. içinde tam bir tesanüt var» diyen ve buna ilk önce kendisi inanan Başbakan, kendi Meclis Başkanı adayları için 188 oyun üstüne çıkmadı! Oysa 233 AP'li var Millet Meclisinde...

Millet soruyor:

— Nereye gitti bu kırkçuk milletvekili?

— Erkekler tesanüdüne!

İTALYAN USULÜ OYLAMA

SÖZÜMÜZ meclisten dışarı ama şu Meclisin her oturumunda sonuç vermeyen oylamalarla boşuna vakit kaybediliyor. Kürsüye bir sepet, 450 parlâmenterinin adının okunuşu ve sepetin önünde oy atarlar kuyruğu... Her tur en azından yarım saat sürüyor. Yarım saat de tasnif.. boşuna zaman öldürmek. Oysa vaktiyle bir İtalyan firmasına elektrikli oylama sistemi ismarlanmış ve 10 milyon ödenmişti... Bu sistem sayesinde milletvekillerimiz oylama sırasında sadece sıralarının kenarındaki düğmelere basmakla yetineceklerdi. Evetse yeşil düğmeye basacaklar, hayırsa kırmızıya. Çekimser kalmak istiyorlarsa sarıya... Bu sayede otomatik bir âlet başkanlık kürsüsünün yanındaki bir tabloda oylama sonucunu yine otomatik olarak gösterecekti. Boru değil, on milyon Türk lirası ödenmişti bu millet bu sistem için! Lâkin sistem çalışmıyordu ve biz yine eski hamam eski tas diyerek sepetleri kullanıyorduk... Bunun nedenini sordüğümüzda, tecrübeli bir parlâmento muhabiri izah etti:

— Efendim, sistem çalışmasına çalışıyor ama milletin birbirine itimadı yok. Daha doğrusu başkanlık divanının parlâmenterlere itimadı yok. Yoklamada 300 milletvekili sayılıyor. Otomatik düğmelerle oylamaya gidilince beşyüz, altıyüz hatta yediyüz oy çıktığı görülüyor.

— Acep sistem mi bozuk?

— Hayır, milletvekilleri, arkadaşlarının omuzlarından atlayarak boş sıralardaki düğmelere de basıyorlar!

Anlaşılan, iki el bir baş için ama; baş Meclis Başkanı da seçmeye kalkınca el sayısı çoğalıyor!

Evet sevgili Akbaba okuyucusu, İtalyan usulü oylamaya on milyon veriyoruz ve milletin Meclisine başkan seçmek için —hadi sandık olsa neyse— sepete basıvuruyoruz!

KOCAMAN LAFLAR

Bana öyle bir değnek verin ki dünyayı yerinden oynatayım.

— ARŞİMED —

Bana öyle bir ikibuçuk lira verin ki, karnımı doyurayım.

— MARAŞLI AHMED —

Politika gözlüğüyle parlâmento sözlüğü

— C —

CACIK — Yoğurt ile hıyar veya maruldan yapılan salata! İktidar ve muhalefet partilerinin kurdukları koalisyon.

CAFER — Tekstil sanayiinde tüketimin baş unsurlarından biri.

CAMBAZ — İp veya at üzerinde tehlikeli beden hünerleri gösteren kimse. (Her partide en az bir adet bulundurulması gereklidir.)

CAMEKÂN — Kültürlü görünmek için kullanılan düz camlı kalın çerçeveli gözlük.

CANKURTARAN — Hayatı tehlikede olanları kurtarmak için kullanılan araç. Güven oylamalarında Birlik Partisi'nin dört oyu.

CAZGIR — Güreşecek olan pehlivanları yüksek sesle seyircilere tanıtan ve dualarını okuyarak onları meydana süren kimse... (Millet Meclisi Başkanlığına seçilirse Nurettin Ok.)

CEBİR — (233 — 26 — 2 — 4 = Kasım kuşkusunu).

CEHALET — «Şu parlâmento ne işe yarar?» diye düşünenlerin ortak nitelikleri.

CELSE — (Oturum) Celseyi açmak: Meclis Başkanının konuşmak için toplanmış olan üyelere işe başlanacağını bildirmesi. (Üyeler genellikle konuşmak yerine didişmek için toplandıkları için işe başlanamaz.)

Selâhattin'in Lâmbası

Yazan:
SUAVİ SÜALP
Çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

YARIN AKSARAY'DA BULUNUN. BENİM FORD'LA ANKARA'YA GİDİYORUZ. BÜTÜN MASRAFLAR BENDEN... EĞER SELÂHTİN'İN NUMARASINI ARAKLARSAK, AYRICA BİRER NEŞELİ PİRİM...

İŞTE BÜTÜN BU PLÂNLARDAN HABERSİZ SELÂHTİN O SIRADA GİZLİ BİR EVDE NEŞESİNİ BULUYORDU. YANINDA MEŞHUR MANKENLERDEN LC 56 VARDI. (LC KADININ ADI VE SOYADIDIR.. 56 DA BELİNİN ÖLÇÜSÜDÜR.)

OH SELÂHTİN ÇILDIRT BENİ.. ŞU ANDA MEMLEKETİN EN KUDRETLİ ERKEĞİ TARAFINDAN AYIKLANMANIN SEVİNCİ İÇİNDEYİM CANIM...

HER BÜYÜK ADAM GİBİ BİZİM DE DEKOLTE TARAFIMIZ VARDIR... BİZ DE ERKEĞİZ.

O SIRADA GİZLİ TELEFON ÇALDI. SELÂHTİN YARI SİVİL BİR KIYAFETTE TELEFONU AÇTI.

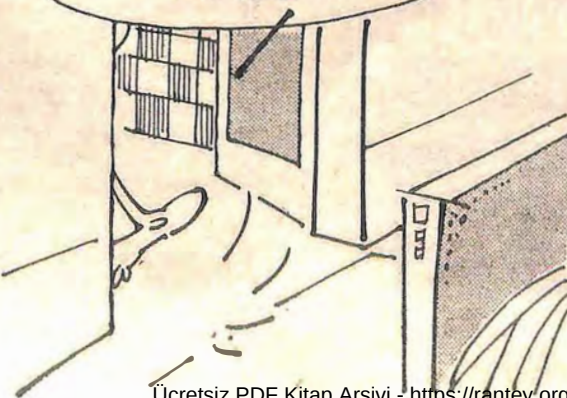
KURDELA KESMEK İÇİN BENİ RAHATSIZ ETMEYİN.. 567'inci SÜTTOZLU FABRİKASI HIÇ ENTERESAN DEĞİL. DENİZ GEMİ FİLÂN İNDİRİLDİĞİ ZAMAN BENİ ÇAĞIRIN. ŞU ANDA MEMLEKETİN JEOPOLİTİK DURUMU İLE MEŞGULUM. KURDELAYI VALİ KESSİN. HASTA MI, O HALDE KIZI KESSİN.. O DA HÜKÜMETİ TEMSİL EDEBİLİR.. GÜZEL Mİ?.. DERHAL KARTIMI VERİN.

AH... BENİ EKİYOR MUGHUN?.. YENİ BİR AŞK MI?..

POLİTİK BİR CİNSİ VAZİYET CANIM. HAYDİ SİZ BANYOYA, BEN MECLİSE... BUGÜN YENİ BİR DEVALÜASYONA GİDİP GİTME. YECEĞİMİZ İÇİN GRUPTA ÇAY KAHVE İLE KARIŞIK BİRAZ LAFLI. YACAĞIZ...

DAHA KÂFİ DERECEDE SEVİŞME DİK.

HAFTAYA PAZAR SQUARE YAPARIZ CANIM...

Gökmen Özdenak :

"Ben de
Gibbs traş kremi
kullanıyorum,,
diyor.

Siz de, Gökmen
Özdenak gibi bol
köpüklü Gibbs'le
traş olarak sıhhat-
li bir cilde sahip
olunuz.

Spor asları Gibbs ile traş olur!

(İlâncılık : 583 — 186)

Başarınız ve İstikbaliniz
tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında
açtıracağınız her hesap
buyulda sizin için
en büyük şanstır.

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60515 - A - 20885 — 185)

Zıkkımın Kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 48 —

Sıkılıyordum... Her şey sıkıyordu beni artık. Geceleri kör lâmbama ışığı altında meşin torbayı çıkarıyor, yazdıklarımı tekrar okuyor, tekrar yazıyordum. Anam:

— Ne yazıyon oğlum? dediğinde, peder cevabını veriyordu:
— Elleme, mâni yazıyor, asker mânisi... diyordu.

Bir gün Raziye'nin analığına:
— Nasıl, mektup alıyon mu Razıye'den? diye sordum.

— Get lan başımdan! dedi.
Zor tuttum kendimi.

Yavaş yavaş havalara isiniyordu artık... Yazı düşünüyordum... Yazın ne iş yapacağız? Sefer ayağı gördüm bir gün:

— Gamyondan ne haber? dedim.
— Satdı deyyuslar, dedi.
— Yok mu bize bi mâvînlilik?

— Olunca haber ederim ben yeğen, dedi. Şu çalışdığım gamyonun mâvîni olmasa... Gerçi mâvîni sepetlemek kolay ya, patronun yeğeni yeğen... N'edecen?

Bir cumartesi iyice efkârlandım... Gece rüyamda Raziye'yi görmüştüm. «Hayırsız, vefasız» diyordu bana. O günü öğleden sonra aldım bir şişe şarap, indim ırmağ kenarına. Bulanık suya baka baka devirdim şarabı... Çıktım setten yukarı, yürüdüm pazar yerine... Yakaladığım hamala sordum:

— Nerelisin?
— Gayseri'li...
— Nerelisin?
— Tokat'lı...
— Nerelisin?
— Buralı...
— Kimi arıyon ki sen? dediler.
— Garışmayın, dedim.
Sonunda hamalın biri:
— M. liyim, dedi.
— Lan, dedim, ben de M. liyim be!

— Hemşerin, hee?
— Hemşerin ya... Şeyi tanın mı sen, hani Ötegeçe'de otururlardı, adım unuttum, evlendi burda, geldi memleket!

— Annat hele!
— Ne annadım? Raziye'ydi avradının adı. M. e getdiler.
— E, çıkaramadım ki ben. Dur şeye sorak, bizim bi hemşeri daha var şurda, Gadir, ona sorak!

Yürüdük... Sinemanın orada sırtını duvara dayamış birine:

— Lan Gadir, bak hele, bu da bizim hemşeri oluyormuş lan, dedi.

Kadir doğruldu. Cam gibi gözleri vardı:

— Niresindensin ki sen? dedi.

— İçindenim...

— Biz köylüğünden...

— Sen şeyi tanın mı hemşerim, yahu bi türlü ismi hatırıma gelmiyor be. Hasan mıydı, Hössük müydü. Hani Ötegeçe'de otururlardı,

burdan evlendi, sona aldı avradını getdi...

— Nerye?
— Memleket.

Cam gözlü Kadir, gözlerini oynatarak:

— Dur dur lan hemşerim, bu Ferhat olmasın? dedi.

— Ferhat?

— He ya... Tanırım ben, bizim köye iki saat dutar onnarın köyü.

— Raziye avradının adı?

— He vallaha he, şindicik aklıma geldi.

Sanki Raziye'ye kavuşmuşum gibi içimden bir sevinç coştı geldi.

Kadir:

— Nidecen ki onları? dedi.

— Heç, dedim, çok severdim de hemşerimi.

— Onnar bu gış Isdanbıl'a getdiler.

— Nerye?

— Isdanbıl'a...

— Hepsini mi getdiler?

— Avradıyan gendi... Bakma biz burya geldik, gözünü sevem Isdanbıl'ın, bizim bi dayıoğlu var, hep Isdanbıl der, başka bişi demez.

— Demek Isdanbıl ha?

— He hemşerim, Isdanbıl... Onun bi hemşerisi var, Isdanbıl'ın Daşlıtarla'sında mı ne oturmuş, onnar getdiler...

— Hemşerilerim be, dedim...

— Hı, dediler.

— Siznen bi şarap içek mi?

— Niye ki?

— Heç, içek işde...

— Biz içmek ki.

— Bi kere içek!

Biribirlerinin gözlerine baktılar.

Kadir:

— Vallaha bişe deyim mi sana gardeş, var get sen yoluna, şarabı içrip nedecen bizi?...

— Ayıp ettiniz vallaha!

— Zaman kötü gardaş kötü... Hadi var get işine!...

— Öleyse bi gave içek!...

— Sağol gardaş...

— Madem öyle, siz de sağolun, dedim...

Ardından şaşkın şaşkın baktılar, bu deli de kim diye...

Demek Isdanbıl, demek Taşlıtarla... Raziye orada, orada olmasa bile Isdanbıl'un herhangi bir yerinde...

O gece:

— Ana, dedim.

— Hı, dedi.

— Ben Isdanbıl'a gidiyorum.

— Temelli mi?

— Bilmiyorum. Burda adam olmadık nasıl olsa, tuttuğumuz elimizde kaldı. Babam eyi, eh abim de ilerletti sanatını...

Anam içini çekerek:

— Oğlum, burda gözümüzün önünde dutsan bi iş? dedi.

— Yok ana gedecem... dedim.

— Babana dedin mi?

— Sen de!...

A K B A B A

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 125 kuruş.

— Hüviyetiniz... Hüviyetinizi göreyim!..

Söz bir...

Adam, dört yıl sürecek bir geziye çıkıyordu. En güvendiği arkadaşına:

— Karımı sana emanet ediyorum, dedi. Ona iyi bak. Zira hâmiledir!

— Huzur içinde gidebilirsin, diye teselli etti arkadaş. Söz veriyorum, dönüşünde onu bıraktığın gibi bulacaksın!

Adam gitti. Dört yıl sonra dönüşünde karısı yine hâmileydi!

Ne arıyor?

Babasıyla sirk'e giden çocuk, amuda kalkan palyaçonun ellerinin üzerinde pistin çevresinde tur attığını görünce:

— Bunun karısı da anneme benziyor galiba, dedi. Geldiğimizden beri adam hâlâ karısının sakladığı şeyi bulamadı!

Sohbet

Bir damın üzerinde ay ışığına karşı yan gelip uzanan iki kedi, çağdaş resmi konuşuyorlardı. Biri sordu:

— En çok hangi ressamı beğeniyorsun?

— Walt Disney'i...

— Ama Walt Disney ressam değildir ki...

— Olabilir. Fakat fareleri o kadar güzel çiziyor ki...

Teksas büyüktür

Bildiğiniz gibi Arkansas küçük bir yerdir. Ve bir Arkansas'lı, Teksas'a gider. Yine bildiğiniz gibi Teksas oldukça büyüktür.

İlk defa böyle bir yabancı yere ayak basan Arkansaslı, Teksas'ta bir gazinoya girer. Garson, fıçı büyüklüğündeki bira bardağını Arkansaslı'nın önüne sürerken:

— Teksas'ta her şey büyüktür, der.

Arkansaslı az sonra bir jambonlu sandviç ister. Garson, bir aileyi doyuracak büyüklükteki sandviçi uzatırken:

— Teksas'ta, sandviğin bundan küçüğünü bulamazsınız, der.

Güç belâ sandviçi bitiren Arkansaslı, tuvaletin nerede olduğunu sorar. Bir kapıyı işaret ederler kendine. Fakat adamcağız yanlışlıkla işaret edilen kapının yerine yanındaki kapıyı açıp da, bir yığın insanın kulaç salladığı yüzme havuzunu görünce:

— Bu Teksas hiç de bana göre değil, diye mırıldanır. Gerçi tuvaleti jambonlu sandviçten de büyük ama kanallar tıkanmış, tuvalete gidenler pis suların içinde kalmış, zavallıları kimsecikler kurtarmaya gelmiyor!

— Alo, karıcığım bu akşam geç geleceğim... Omuzlarıma öyle iş yüklediler ki!..

Üçüz

Karısı üçüz doğurmuştu. Tamdığı bir gazetenin ilân müdürüne haberi neşretmesi için telefon etti. İlân müdürü iyice anlamamıştı, sordu:

— Bir daha tekrarlar mısınız?

Adam sinirlendi:

— Allah göstermesin, çıldırırım sonra...

Tımarhanede

Yaşlı bir hasta, başhekime dert yanar:

— Artık yalnız değilim doktor bey, kulağıma durmadan sesler geliyor...

Doktor sorar:

— Peki, bu sesler sana ne diyor?

— Bilmiyorum, sağırım ben!

Ziyarı yok!

Beş yaşındaki Joel, küçük kardeşinin elinden tutmuş, arabalarla dolu bir caddede yürüyordu. Yolculardan biri:

— Aman çocuğum! diye bağırdı. Bu kalabalıkta kardeşini çiğneteceksin!

— Farketmez, dedi Joel. Evde daha iki tane kardeşim var.

— Dokunabilir miyim?..

— Çarparsa karışmam ama!..

Sır

Yeni hoppa daktilo, müdürün odasından neşeli neşeli çıkmıştı. Kendisini karşılayan yaşlı memureye:

— Aylığıma istediğim zammı yaptırdım, diye caka satınca, yaşlı kadın sordu:

— Nasıl başarabildin bunu?..

— Bu bir sırdır!..

Yaşlı kadın başını mânâlı mânâlı salladı:

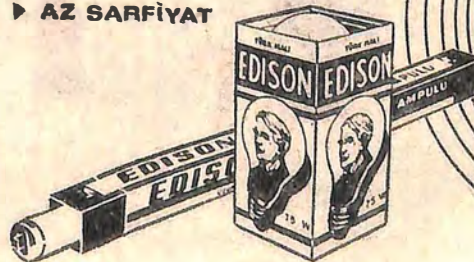
— Anladım... Yatak sırrı!.. diye mırıldandı.

Genç daktilo düzeltti:

— Hayır, yatak değil divan!..

EDISON

BOL IŞIK ► AZ SARFIYAT

geceyi
gündüz
yapar!

1879'da elektrik ampulünü icad eden Edison

(İlanlık : 531 — 187)

Sabahleyin peder ağlamaklı baktı yüzüme:

— Var get oğlum, dedi. Biz bi şey olamadık, bari sen ol! Amma gene gel memleketine, unutma buraları!...

Üç beş kuruş param vardı. Bir sepetin içine doldurdu anam eşyalarını...

Raziye'nin analığına:

— İsdanbıl'a gediyorum, selâm söyleyecen mi? dedim.

Başka lâf bilmez ki kadın:

— Lan get başımdan! dedi, o kadar.

Bir tek birader geldi istasyona...

— Ağlama lan gardaş, dedim.

— Gel ha! dedi, e mi, gel gene!

Düdükler öttü, lokomotif bağırdı, tekerlekler döndü...

Bir tek şey kalmıştı bunca çileli hayattan gözlerinin önünde, sallanan bir mendil, Ali'nin niendili...

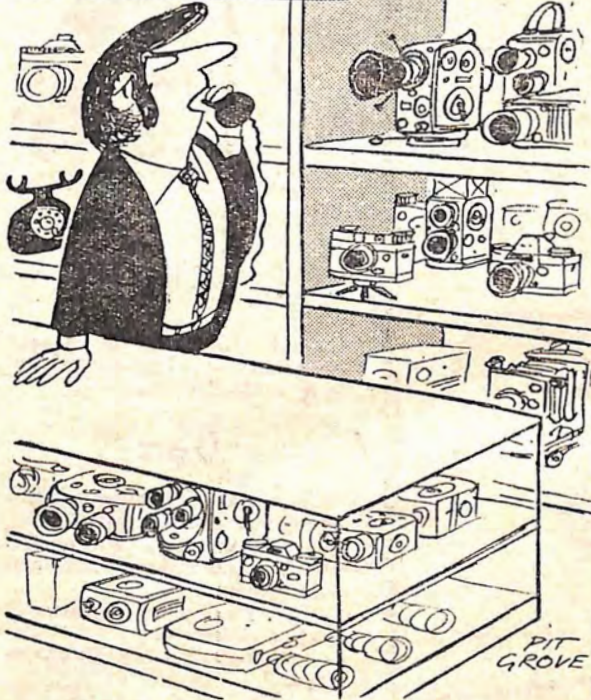
— Gel ha gardaş, geri gel! diyordu ağlaya ağlaya...

Yağmur yağıyordu yine Adana ovasına, ekşi ekşi, insan teri gibi...

SON

Dünya karikatürleri!

FOTO ABTLG.

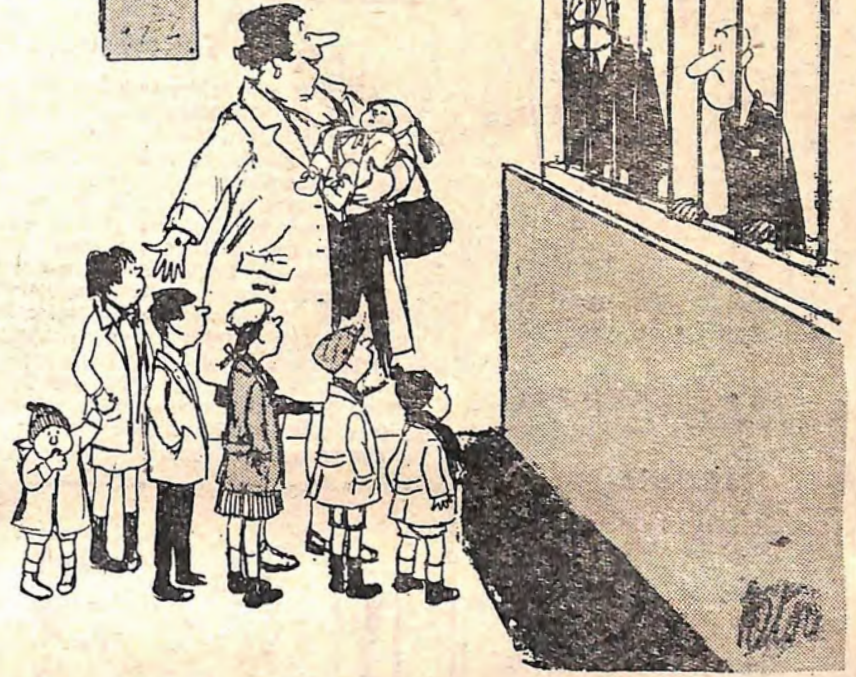
— MAALESEF BAYAN... BUGÜN BULUŞMAMIZ İMKANSIZ. BÜTÜN GÜN FİLM KAMERALARININ ÖNÜNDEYİM !..

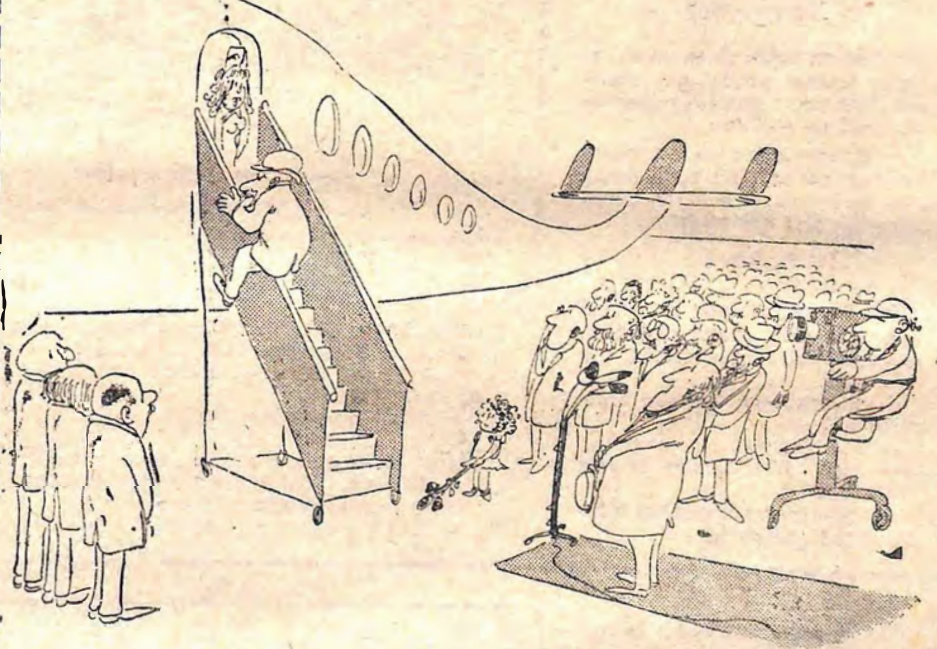
— İNGİLİZCE BİLMEDİĞİNİZİ ÖNCEDEN SÖYLEMENİZ GEREKİRDİ !..

YAZISIZ

— İÇERİYE GİRELİ SEKİZ YIL OLUYOR ... İŞTE, İSTERSEN KENDİN SAY !

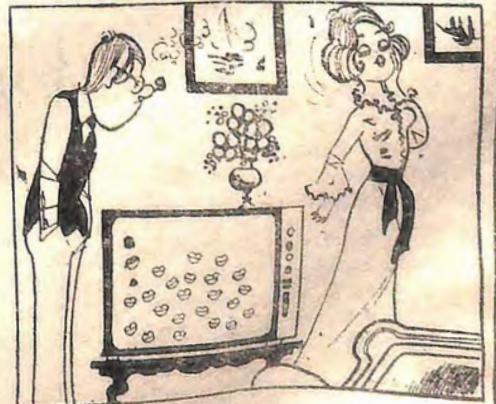
YAZISIZ

— HAYIR, BU GECE HİÇ SIKILMADIM ...

— TELEVİZYONDA EN SEVDİĞİN ARTİSTİ ...

— BOI BOI SEVRETTİM !..

“Pek şaşırmış bir haliniz var...”

“- Nasıl şaşırmam! Bilet alırken birinci sınıf istememiştik ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.

- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.

- Şu yıldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfakın yanındaki.

- Orası bizim mutfakımız değil, onların mutfakı. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uçta.

- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.

- Ta ileride olmalı, buradan görülmez.

- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiliyordu.

- Hangisi olursa. Tam 12 tane tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin.”

İşte PanAm'ın 747'lerinde durum böyle..

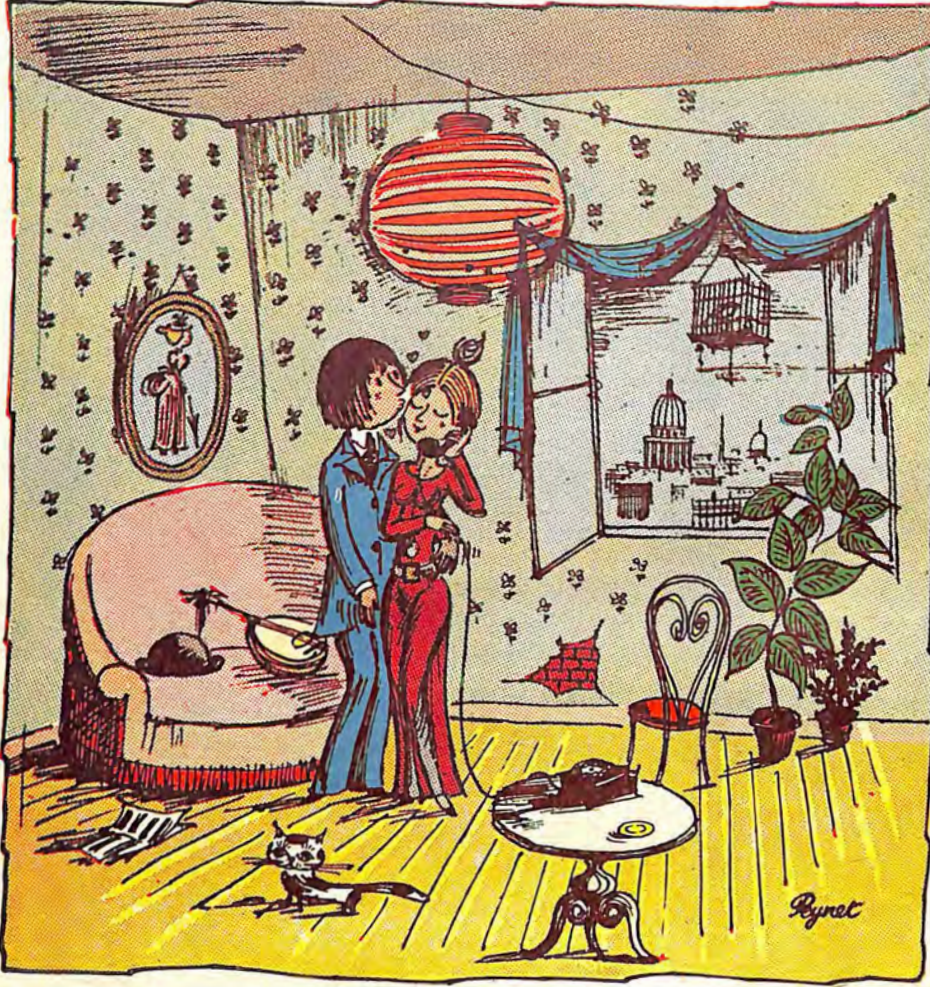
PanAm 747

En rahat, en ferah yolcu uçağı

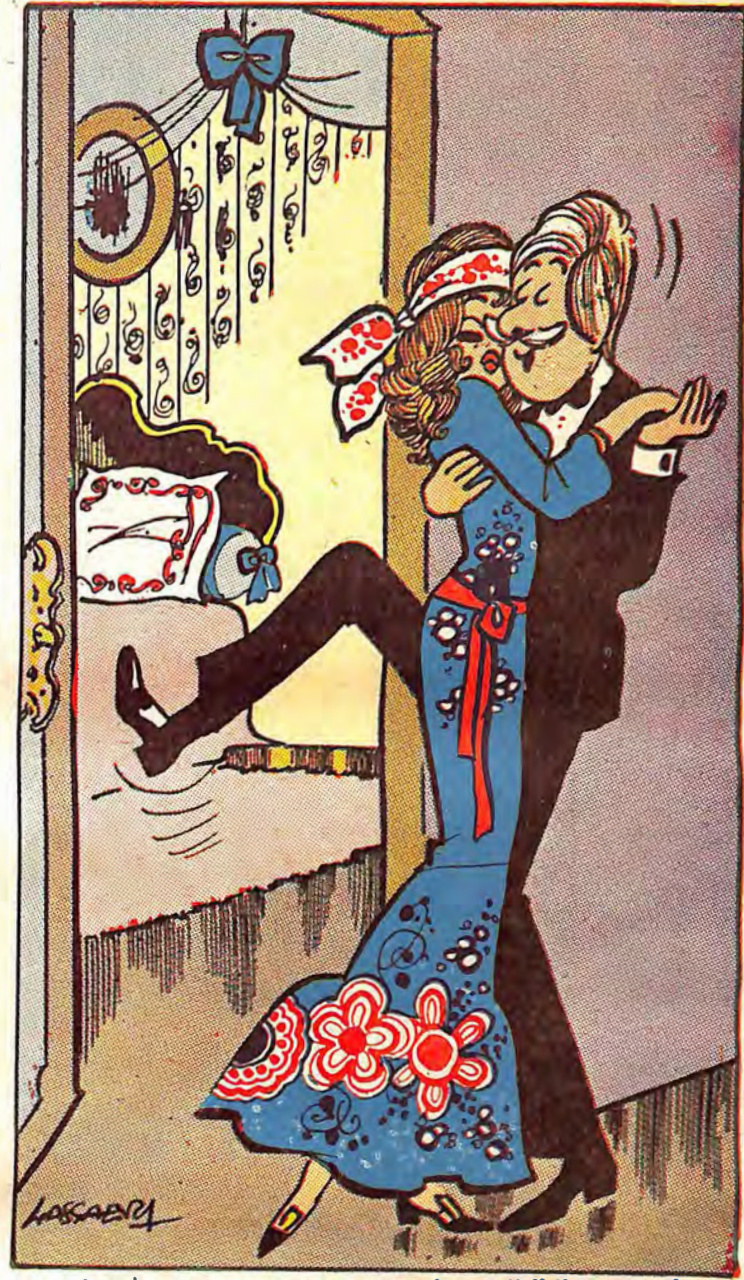
PanAm seyahat acentenize veya bize baş vurun;

PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 - 47 04 02 ● PanAm Ankara, Tel: 18 21 70/74 ● PanAm İzmir, Tel: 33 472 ● PanAm Adana, Tel: 1501

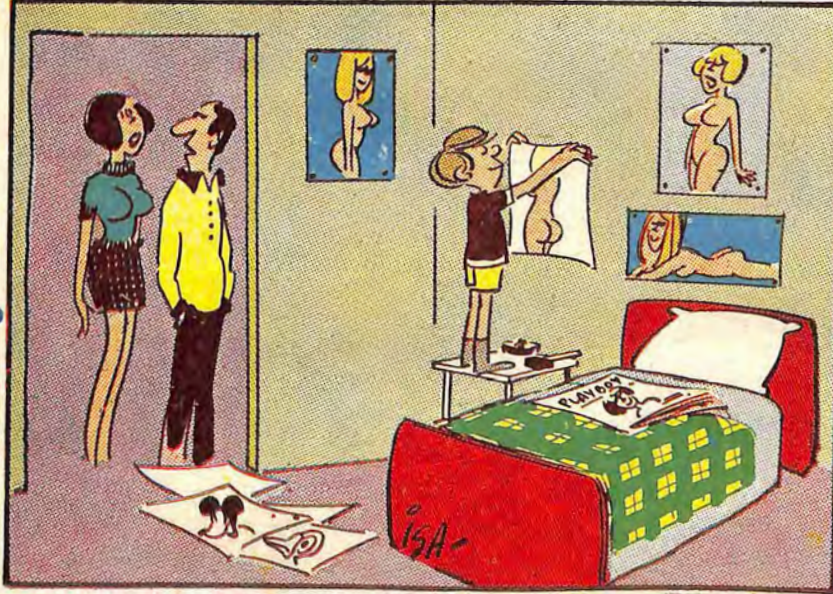
AKI

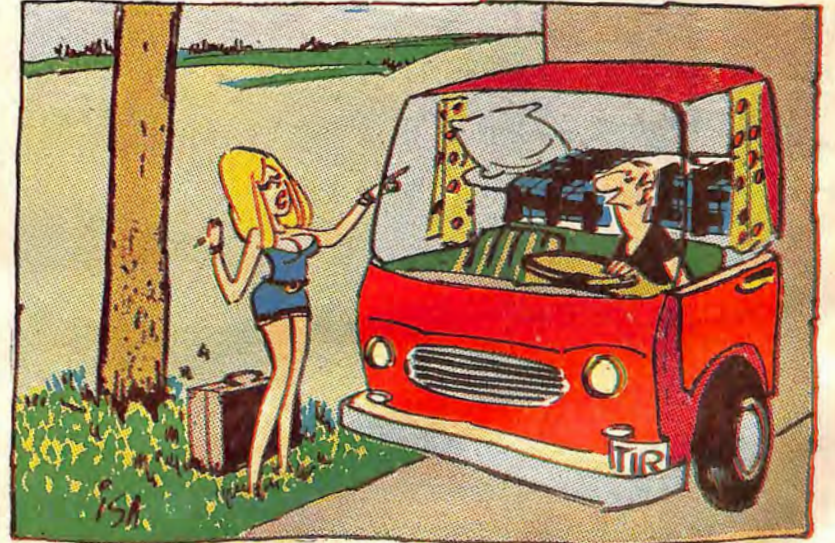
— ALO ANNECİĞİM, SANA MÜSTAKBEL DAMADINI TANITAYIM... ÇAPKIN GÖZLER, OKŞAYAN ELLER, HARARETLİ KUCAKLAYIŞ VE .. ATEŞLİ ÖPÜŞLER !..

— ŞİMDİ DE DANSA ARA VERİP ŞÖÖÖYLE BİR DİNLENELİM !..

— BİRAZ ANLAYIŞLI OL CANIM, OĞLUMUZUN VAKTİNDEN ÖNCE DOĞDUĞUNU UNUTMA !..

— HAYIR, TEŞEKKÜR EDERİM ... BENİM YOLUM ORASI DEĞİL, BURASI !..

